

SVĚTLO

34. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

22. SRPNA 2004

Z obsahu:

Ježíš Kristus je Pán

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

4. srpna 2004

- strana 2 -

Svatý Petr Julián Eymard

- strana 4 -

Dítě jako dar

Otevřenost pro děti jako
šance na obnovu
Církve a společnosti

- strana 6 -

Milujeme je, protože jsou drahocenné v našich očích

- strana 7 -

Proč bude poslední český král blahorečen?

- strana 8 -

Velké tajemství

Z kázání P. Patricka de
Laubiera o slavnosti Těla
a Krve Páně 2. června 2002

- strana 9 -

Odpuštění hříchů

Antonín Wächter

- strana 10 -

Bděte, Pán je blízko

Kardinál John Henry
Newman

- strana 11 -

Rozhovor s bývalým milionářem

- strana 12 -

Hold Panně Marii v zemi velikého Buddha

- strana 13 -

EDITORIAL

Když Bůh stvořil člověka, postavil ho do světa, který mu připravil, a dal mu úkol i právo: Naplňte zemi a podrobte si ji. Všechno stvořené je mu k dispozici. Co to znamená podrobit si zemi? Znamená to, že člověk má vstoupit do tohoto velkolepého Božího díla na kvalitativně mnohem vyšší úrovni než všechno ostatní stvoření. Má se do něho zapojit nikoliv automaticky, ale svobodně a uvědoměle na základě poznávání a úžasu nad jeho nesmírnou krásou a nevystihlou moudrostí, s jakou ho Stvořitel založil a uvedl do chodu. Má jistě právo využívat všechno jeho bohatství, potenciál a síly ke svému prospěchu, ale musí přitom svobodně a vědomě napodobovat onen moudrý Boží řád, podle kterého ho Bůh postavil a uvedl do chodu.

To, co ve stvořeném světě probíhá jakoby automaticky, má pán tvorstva konat na základě moudrého poznání a svobodného rozhodování. Automatika přírody je podle stvořitelského plánu důmyslně vyladěna tak, že zachovává trvalou rovnováhu, protože v ní nemá místo žádná svévole, nenasytnost, zneužívání ani nepřátelství. To všechno vnesl do stvoření teprve člověk tím, že zneužil své svobody. Postihl ho za to trest smrtelnosti a porušenosti. Příroda, která mu dříve spontánně sloužila, mu není po pádu příznivě nakloněna. Celý život ho provázejí těžkosti a musí je překonávat pílí, vytrvalostí a důmyslem. Chtěl být jako Bůh a dostal možnost vyzkoušet si, co to znamená, když si žije podle svých nápadů.

Ačkoliv ho jako jediného tvora Stvořitel obdařil nejen schopností zkoumat, objevovat, vynalézat a vytvářet, ale také předávat plody své práce a své zkušenosti dalším pokolením a již dlouhá tisíciletí se potýká s přírodou a buduje svůj umělý svět se stále větším důmyslem a pokrokem, jak je zřejmé, obtížím mu neubývá, ale přibývá. Dokáže sice překonat zemskou přitažlivost, ale co se mu stále více nedaří je – dát všemu onen nezbytný řád spontánní rovnováhy, ve kterém by se neuplatňovala stále rušivější svévole, nenasytnost, zneužívání a nepřátelství. I jeho vlastní svět, který si vytvořil, se obrací proti němu. Nenašel ani pokoj, ani spravedlnost, ani štěstí. Způsob, jakým postupuje, aby si podmanil stvoření, neodpovídá obrazu, pro který byl stvořen. Kdyby vložil jen část toho úsilí, jaké vkládá do technického a materiálního pokroku, také do reálného hodnocení výsledků svého počínání, musel by přijít na to, že se velice mýlí, když si myslí, že má právo vyhubat se všemu, co se mu jeví obtížné a nepohodlné. Ani jeho vlastní přirozenost mu není

Pokračování na str. 11

Ježíš Kristus je Pán

V našem putování za žalmy a kantiky, které tvoří liturgii hodin, se setkáváme s kantikem Filipánům 2,6–11, které doprovází první nešpory všech čtyř nedělí, do kterých se liturgie člení.

Je to podruhé, co o něm rozjímáme, a pokračujeme tak v pronikání k jeho teologickému bohatství. Z těchto veršů září původní křesťanská víra, soustředěná na postavu Ježíše, v němž poznává a v němž vyznává našeho bratra v lidství, ale také Pána všehomíru. Je to tedy právě a vlastní vyznání christologické víry, které dobře odráží myšlenku svatého Pavla, ale může být také ozvěnou hlasu židovsko-křesťanského společenství staršího než Pavel.

Kristovo ponížení

Kantikum vychází z božství, které je Ježíši Kristu vlastní. Jemu totiž je vlastní božská „přirozenost“ a postavení, „morphé“ – jak se říká řecky – totiž samotná vnitřní a transcendentní Boží skutečnost (srov. v. 6). On však nepokládá tuto svou nejvyšší a slavnou totožnost za hrdé privilegium k vystavování na odív, za znamení moci a ryzi nadřazenosti.

Pohyb hymnu postupuje jasně směrem dolů, tj. směrem k lidství. Tím že se „svléká“ a jako by „vyprazdňuje“ z oné slávy, aby přijalo morphé, totiž skutečnost a podmínky služebníka, vstupuje Slovo touto cestou do horizontu lidských dějin. Dokonce se stává podobné lidským bytostem (srov. v. 7) a dospěje až k přijetí onoho znamení omezenosti a konečnosti, jakým je smrt. A to je krajní pokoření, protože smrt, kterou přijalo, je pokládána v tehdejší společnosti za nejpotupnější (srov. v. 8).

Kristus si zvolil, že se poníží ze slávy k smrti na kříži: to je první pohyb kantika, ke kterému budeme mít příležitost se vrátit, abychom v něm odhalili další odstíny.

Jeho povýšení

Druhý pohyb postupuje opačným směrem. Zdola vystupuje vzhůru, od pokoření k povýšení. Nyní je to Otec, který oslavuje Syna tím, že ho vytrhuje ze smrti a intronizuje za Pána všehomíru (srov. v. 9). Také svatý Petr v řeči o Letnicích vysvětluje, že *Bůh ustanovil Pánem a Mesiášem právě toho Ježíše, kterého vy jste ukřížovali* (Sk 2,36). Velikonoce jsou tedy slavnostním zjevením Kristova božství, které bylo nejdříve

zahaleno do podoby služebníka a smrtelného člověka.

Před velkolepou postavou oslaveného a intronizovaného Krista všichni v úctě padají na kolena. Nejen od těch z celého obzoru lidských dějin, ale také od těch, kteří jsou v nebi a v podsvětí (srov. Fil 2,10), se zvedá mohutné vyznání víry *Ježíš Kristus je Pán* (v. 11). *Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny podstoupil smrt.* (Žid 2,9)

Uzavřeme tento náš krátký rozbor kantika k Filipánům, ke kterému se musíme vrátit, a předáme slovo svatému Augustinovi, který v komentáři k evangeliu svatého Jana poukazuje na pavlovský hymnus, aby oslavil oživující moc Krista, který způsobí naše zmrtvýchvstání, až nás vytrhne z našeho smrtelného omezení.

Cena za naše vzkříšení

Zde jsou slova slavného církevního Otce: *„Kristus nic nelpěl na tom, že má božskou přirozenost. Co by se stalo s námi zde dole v propasti, slabými a připoutanými k zemi, a tedy neschopnými dosáhnout Boha? Mohli jsme být ponecháni sami sobě? Absolutně ne. On se zřekl sám sebe, vzal na sebe přirozenost služebníka, aniž by přitom ztratil božskou podobu. Stal se tedy člověkem ten, který byl Bůh, tím, že přijal to, co se neobešlo bez ztráty toho, co byl. Tak*

se Bůh stal člověkem. Na jedné straně zde nacházíš pomoc pro svou slabost, na druhé straně zde nacházíš to, co potřebuješ, abys dosáhl dokonalosti. Kéž tě pozvedne Kristus silou svého lidství, nechť tě vede silou svého božství, ať tě dove-

de do svého božství. Celé křesťanské kázání, bratři, je ekonomie spásy, soustředěná v Kristu, a ta je shrnuta do tohoto a do ničeho jiného: do vzkříšení duší a do vzkříšení těl. Obojí bylo mrtvé: tělo z důvodu slabosti, duše z důvodu nepravosti; obojí bylo mrtvé a bylo zapotřebí, aby obojí, duše i tělo, povstalo. Jaká síla vzkřísí duši, ne-li síla Krista Boha? Jaká síla vzkřísí tělo, ne-li síla Krista člověka?... Nechť tedy povstane tvá duše z nepravosti silou jeho božství a nechť povstane tvé tělo z porušenosti silou jeho lidství.“ (Commento al Vangelo di san Giovanni, 23,6, Řím 1968, s. 541)

*Bolletino Vaticano 4. 8. 2004
Mezititulky redakce Světla*

Těsný vchod

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Mnozí se budou snažit vejít,
ale nebudou moci*

Pán Ježíš se svou družinou jde od vesnice k vesnici, ale jeho cesta má jasný cíl: směřuje do Jeruzaléma, aby tam dovršil své svaté poslání. Cestou hovoří o nebeském království, které svou smrtí zpřístupní všem lidem, a poučuje všechny o jeho podmínkách. Někdo ze zástupu se ho ptá, kolik bude těch, kteří budou spaseni. Je to zvědavost, která svědčí o nepochopení. Jestliže někdo zůstane přede dveřmi, nebude to proto, že se už nevešel do nějaké předem stanovené kvóty, ale proto, že sám nezvolil tu správnou cestu a přišel pozdě.

Pán proto na zvědavou otázku neodpovíá přímo, ale vyslovuje vážné varování a upozorňuje všechny, že cesta k věčné spáse není nějakou pohodlnou a nenáročnou procházkou. Jestliže těch, kteří dojdou spásy, bude málo, bude to proto, že většina dala přednost *prostorné bráně a široké cestě, která vede k záhubě*⁽¹⁾.

Pán však přitom upozorňuje na jednu zvláštní a nebezpečnou okolnost této široké cesty. Sklon k svévolné pohodlnosti není příznačný jen pro ty, kteří nechtějí znát Pána, ale ohrožuje také ty, kteří jsou sice v jeho společnosti, ale nechtějí slyšet a osvojit si opravdový smysl jeho slov. Spoléhají na své ničím nezasloužené postavení a rádi by si i v duchovním životě zavedli něco na způsob pozemského blahobytu. Na tomto světě už vyrostlo mnoho lidsky pohodlných a širokých cest, ale k úzké bráně Ježíšova království povede vždy jen *úzká cesta*, která nenabízí mnoho pohodlí.

Podrob se proto *přísné Boží výchově*, která ti zajistí příslušnost k Božím dětem. Bez nezbytné *kázně* nemůžeš patřit mezi ně a zůstáváš pro Pána *cizí*. Nebeský Otec nás vychovává s pečlivostí, které se ani nejlepší pozemský otec nevyrovná. Nemysli si proto, že ti postačí, aby ses pohyboval v privilegované blízkosti Božího Syna, a bez problémů budeš uveden dovnitř. Vždyť i ti, kteří přímo s ním *jedí a pijí*, kteří jsou s ním, když hlásá Boží slovo, mohou nakonec uslyšet neúprosné rozhodnutí: *Neznám vás*.

Ty, kteří jsou jeho, neurčuje Pán podle vidění, ale podle toho, že jeho *výchovu neberou na lehkou váhu*, ale horlivě zachovávají jeho slovo: *berou na sebe jeho kříž*⁽²⁾ a jdou věrně za ním. Nic ti nepomůže, že ses na-

rodil v křesťanské zemi, ve věřící rodině, že se hlásíš k tomu či onomu hnutí nebo významnému společenství, že zastáváš posvátný úřad, nestačí, když ses přizpůsobil tomu, jak si zvykli chovat se ostatní. Zpohodlnělé, okleštěné a zautomatizované křesťanství tě nepřivede k tomu jedinému *těsnému vchodu*, kterým se vstupuje na Ježíšovu hostinu. Podleheš-li sebeuspokojení z nenáročného a všemu obtížnému se vyhýbajícího duchovního života, můžeš se k svému překvapení ocitnout venku před zavřenými dveřmi.

Po slovech, která dnes slyšíš z Ježíšových úst, si nesmíš ani v nejmenším dovolit pochybovat o místu věčného ztracení. Jestliže ti někdo namlouvá, že takové místo neexistuje nebo že je prázdné, můžeš ho započítat mezi *falešné proroky*⁽³⁾, kteří dají více na lidská přání než na Ježíšova slova, která vážně a pravdivě varují, že je *mnoho těch, kteří jdou do záhuby*.

Kdybys dal na falešné proroky, znamenalo by to, že Ježíšova slova pokládáš za výmysly nebo prázdné hrozby. Smutná skutečnost, že je mnoho těch, kteří odmítají využít jeho nabídky a jeho milosrdenství a čeká je věčné zavržení, vůbec neznamená, že Bůh je bezcitný a krutý. Bůh totiž nikomu nemůže vnutit svou lásku a dobrotu, ale nabízí ji každému, kdo je ochoten ji v pokoře přijmout. Dlouho se slitovává právě proto, že jednoho dne se úzká branka definitivně uzavře. Nepřestávej proto prosit, aby to nepostihlo tebe a tvé drahé. *Jeho milosrdenství nad námi mocně vládne, Hospodinova věrnost trvá na věky*.⁽⁴⁾ Ovšem ti, kteří pobývají v jeho blízkosti, ale nedbají na jeho věrnost a lehkomyšlně si zahrávají s nepravostí, se nesmí divit, když Pán zaplní svou svatební síň zcela jinými hosty, kteří přicházejí zdaleka *od východu i západu, od severu i jihu*.

Všude tam, kde je málo těch, kteří vyhledávají *úzkou bránu*, je také málo těch, kteří mohou uslyšet Pánovo volání. Nedostatek povolání k zasvěcenému životu usvědčuje tradiční křesťanské země, že již dlouho nekráčejí po správné cestě. Místo malátných katolíků, kteří zabředli do své pohodlnosti a blahobytu, zaujmou nakonec jiní. I když zatím *neslyšeli o něm mluvit a neviděli jeho slávu*, nakonec si ho zamilují a budou to oni, kdo *přinesou v čistých nádobách své dary do Pánova domu a Pán si z nich vezme kněze a levity. A jsou poslední, kteří budou první, a jsou první, kteří budou poslední*.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 7,13; ⁽²⁾ srov. Mk 8,24;

⁽³⁾ Mt 7,15; ⁽⁴⁾ resp. žalm 116

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,18-21

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uzmou mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachránili, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozích, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma – praví Hospodin – jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ – praví Hospodin.

2. čtení - Žid 12,5-7.11-13

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.“ V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíše uzdravil.

Evangelium - Lk 13,22-30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Rekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!‘, odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.‘ Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!‘ Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mne, všichni jste páchali nepravostí!‘ Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

Svatý Petr Julián Eymard

Petr Julián přišel na svět 4. února 1811 v La Mure, městečku v srdci Francouzských Alp. Jeho otec byl během Francouzské revoluce pro svou víru vyhnán ze svého zemědělského hospodářství. Vybuodoval si v La Mure novou existenci a provozoval mlýn na výrobu ořechového oleje. Z jeho deseti dětí přežily jen dvě: dcera Marie a Petr Julián. Pro otce Eymarda bylo jasné, že jeho kvetoucí podnik převezme a dále povede jeho syn.

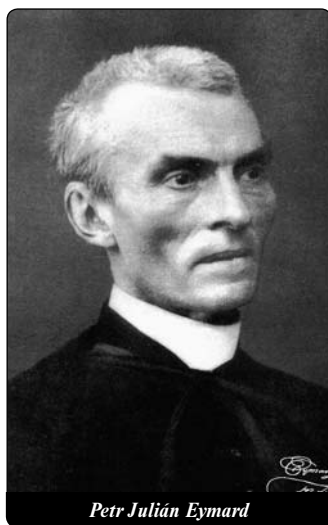
Matka Eymardová brávala své děti s sebou denně do kostela, často jen na několik minut, kde ji Petr Julián vidí, jak tiše rozmlouvá s Ježíšem. Roste v něm hluboká láska ke Spasiteli, skrytému v Eucharistii. Jednoho dne najde Marie svého pětiletého bratra v presbytáři. Vyšplhal se k svatostánku a opřel o něho svou hlavu. Na vzrušenou otázku, proč tam nahore sedí, dává neméně vzrušující odpověď: *Abych mohl lépe slyšet Ježíše.*

Petr Julián rád pracuje, což utvrzuje otce v jeho již rozhodnuté volbě povolání pro svého syna. Jak říkají prameny, je to také zvědavé, vzpurné a popudlivé dítě. Především se svou vznětlivou citlivostí má i jako dospělý mnoho práce.

Tuhý zápas

Zatímco pro otce ležela budoucnost Petra Juliána jako na dlani, zraje v synovi zcela jiná touha: chtěl by být knězem. Když o tom promluví s otcem, narazí na definitivní a naprosté odmítnutí. K tomu přistupuje okolnost, že náboženský život v té době byl silně poznamenán jansenismem, který jako rafinovaný jed infikoval náboženské myšlení a citění mnoha věřících a mezi nimi i otcovský dům Eymardů. Jeho charakteristikou je přehnaně přísný obraz Boha a z toho plynoucí jednostranné zdůrazňování pokání a smíření. Když jde osmiletý Petr Julián poprvé ke zpovědi,

je přešťastný, když se na rozdíl od toho, co často slychal, doví o milosrdném a milujícím Bohu. Tak to jde několik let: roste jeho touha po Bohu, kterého poznává jako lásku a dobrotivost, ale odmítavý postoj otce k jeho povolání a také jansenistická nesnášenlivost některých kněží, kteří ho obklopují, ho přivádí do zmatku. Konečně jako třiná-

Petr Julián Eymard

letý se vydá na pouť do nedalekého poutního místa k Panně Marii Dobré rady. Tam potká zkušeného kněze, který mu pomůže ujasnit si své životní postavení a dává mu radu: *Musíš se učit latinu, abys mohl vstoupit do semináře.* Petr Julián si tedy koupí latinskou gramatiku a začíná se tajně učit. Otec mezitím pro sedmnáctiletého syna vybral nevěstu. Petr Julián však prohlásil s rozhodností, že se ženit nebude, nýbrž že se stane knězem. Otec však není ochoten nést náklady studia. Petr Julián se tedy sám chopí iniciativy. Díky bohatým dobrodincům získá v alumnátu místo pro chudé, ale díky otci je opět ztratil. Místní vikář pokárá syna a odkáže ho na čtvrté přikázání.

Pro Boha a pro lidi

R. 1829 je již Petru Juliánovi 18 a jeho zápas se končí: u příležitosti lidových misí přijde mu na pomoc kněz z oblátů Neposkvrněné. Ten přesvědčí otce,

aby nechal syna odejít. Petr Julián později řekl, že ta hodina, kdy viděl otce plakat, byla tou nejtrpčí hodinou jeho života.

Rozhodl se, že vstoupí k oblátům, a již za 14 dní po památném rozhovoru vstupuje do noviciátu maristů v Marseille. Ale překvapivě vede jeho cesta zdánlivě znovu zpět. Petr Julián se snaží intenzivním studiem dohnat všechno zanedbané a těžce onemocní, asi z přepracování, a musí se vrátit zpět k otci. Jen velmi pomalu se uzdravuje a využívá čas tím, že se učí hře na housle a na kytaru.

Jako dvacetiletý, stále ještě oslabený, začíná Petr Julián znovu. V říjnu 1831 vstupuje do kněžského semináře v Grenoblu. Tam prožije klidná studijní léta. Později je nazve neklidnějšími léty svého života. R. 1834 je konečně vysvěcen na kněze.

Pět let (1834–1839) působí jako světský kněz ve francouzských farnostech. Rychle si získává důvěru věřících, kteří si ho váží a cítí, že je zde zcela jen pro ně. Velice mu leží na srdci vzdělávání věřících a poznává, že může předávat dále jen to, co sám přijal: *Teprve když jsem sám nasycen, mohu žít druhé.* Čte Biblii, studuje sv. Tomáše Akvinského, dogmatiku a církevní dějiny. Dává doplňkové hodiny náboženství pro děti a zve dospělé na katecheze.

Překvapí svého faráře, když se od něho chce naučit katechizaci – zatím ji přísně odmítal – protože se přesvědčil, jakou cenu má takové uvolnění společnosti. (Farář neumí prohrávat, většinou ho Julián nechá vyhrát.)

Pramenem jeho života je Eucharistie, to je jeho láska a střed. Označuje sám sebe za *zajatce velkého Zajatce v Eucharistii*. Do té doby spadá událost, o které P. Eymard mluví jen v náznacích a která je rozhodující pro jeho život právě díky jansenistickému duchu z jeho mládí. V jed-

nom dopisu o tom napsal: *Nezapomeňte na kapli na skalnatém pahorku a na krásný výhled! Jak krásnou hodinu jsem tam mohl prožít! Četl jsem v přírodě, knize o Boží dobrotě, a našel jsem klíč k tvorbě, ano k samému Bohu.* Zkušenost Boží dobroty je od té doby jeho cestou k lidem.

V roce 1837 ho biskup jmenuje farářem v jedné horské obci, která leží nedaleko jeho domova v La Mure. Nebyla to obyčejná farnost, ale pro dobu po Francouzské revoluci příznačná. Od revoluce neobsazená, duchovní život zpustošený, farní budova v dezolátním stavu, kostel napolo zřícenina. Kdysi před lety se tu jeden duchovní pokoušel začít, ale brzy zmizel v dále.

P. Eymard přijímá tuto výzvu a začíná opravovat kostel. Jeho osobní nasazení vyvolá u lidí obdiv. On sám žije na faře navšost skromně, ba chudě. Jeho přátelkost, jeho dobrota, jeho činná láska k chudým mu otevírá srdce lidí. A nakonec se stane to neočekávané a udivující, lidé opět přijdou do kostela, děti navštěvují katechismus a roku 1838 – poprvé od revoluce – přistupují děti opět k prvnímu svatému přijímání. Jiný kněz, kterého P. Eymard osobně zná a kterého se často ptá na radu, zažije v nedaleké vesnici něco podobného. Ta vesnice se jmenuje Ars a kněz svatý Jan Maria Vianney. Ale zpět k P. Eymardovi.

Dále na cestě

V jeho nitru však roste neklid a Petr Julián ví, odkud přichází. Cítí, že život světského kněze neznamená cíl jeho tužby. Chtěl by být řádovým knězem. V Lyonu byla sotva před několika lety založena společnost Mariina – maristé. Když o tom Petr Julián poprvé uslyší, zasáhne ho to jako Boží ukazováček. Odcestuje na několik dní do Lyonu, aby poznal řád a zakladatele, a po tomto setkání je pro něho jasné – *Chci se stát maristou.*

Pro biskupa je však jasné, že nechce ztratit P. Eymarda

a odpoví – Ne! Opět začíná jeho houževnatý zápas o povolání, a nebude to naposled. Obrátí se dopisem ještě jednou na biskupa a ten mu konečně odpoví: *Jděte cestou, na kterou Vás Bůh volá.*

Z veřejného rozloučení se svou farností má P. Eymard velkých strach, protože ví, že ho nenechají odejít. Proto opustí vesnici tajně po jedné nedělní bohoslužbě, zatímco jeho zavazadla odcestovala nepozorovaně již den předem. Když obyvatelé zpozorují, že jim farář „utekl“, posílají posla k biskupovi, zajedou dokonce do Lyonu, aby si ho z kláštera odvedli. Pro Petra Juliána je to těžká hodina. Je skutečně na správné cestě? Ale život s bratry v klášteře odpovídá na tuto otázku. Je na správném místě.

Již za několik měsíců po příchodu je spirituálem v jednom malém semináři maristů a později ho generální představený povolává k sobě. Petr Julián píše své sestře: *Jsem provinciálem, tzn. jsem pověřen péčí o domy kongregace v zemi i v zahraničí... Slunce často velmi rychle zapadá. Později pozná v této době nezbytnou průpravu na založení své vlastní kongregace, protože práce ve správě není jeho silnou stránkou.*

P. Eymard je opět na místě, kde jeho úspěšnému působení nestojí nic v cestě. Má důvěru svých představených, je žádaným kazatelem a exercitátorem, vyhledávaným duchovním vůdcem.

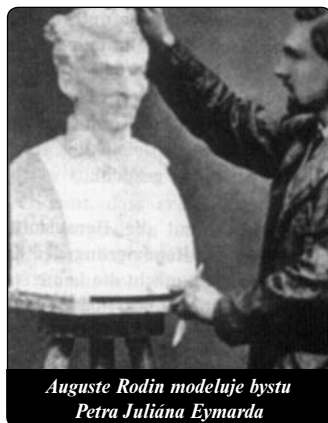
Naléhání lásky

R. 1845 má při průvodu Božího Těla zvláštní zážitek: *Nesl jsem Nejsvětější Svátost a moje duše se přitom cítila velmi blaženě. Byla proniknuta vírou a láskou k Ježíši a jeho Svátosti. Položil jsem mu k nohám všechno: Církev, Francii, sebe samého. Od začátku tohoto měsíce cítím tak silnou náklonnost k Ježíši, nikdy jsem ji tak silně nepocítoval. Nutí mě, abych všechny lidi přivedl*

k lásce našeho Pána... a to k Ježíši v Eucharistii. Roste jistota, že v sobě nese zvláštní povolání šířit lásku k Eucharistii: Musíme se rychle dát do práce..., probudit Francii a Evropu ze spánku lhostejnosti, protože neznají Boží dar: Ježíše, eucharistického Emanuela.

R. 1849 cestuje jako vizitátor svého řádu do Paříže. Tam pozná Raimunda de Cuers, který povolal k životu sdružení pro adoraci, což na Petra Juliána silně zapůsobilo.

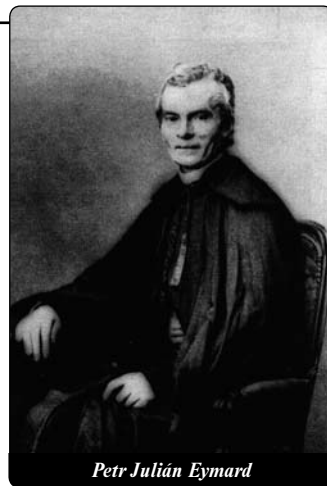
V roce 1851 prožije u Matky Boží ve Fourviere „milost povolání“, jak to sám později nazval: *Náš Pán je v Nejsvětější Svátosti sám, bez řeholní společnosti, která*

Auguste Rodin modeluje bustu Petra Juliána Eymarda

by u něho bděla, uctívala ho a jiné přiváděla k jeho úctě. Proč něco nezaložit, nějaký třetí řád?

Na odchod od maristů Petr Julián nepomýšlí. Spíše by chtěl

Petr Julián Eymard

v rámci své kongregace povolat k životu něco nového. Bůh má však jiné plány. V průběhu dalšího roku je pro Petra Juliána stále jasnější, že Bůh od něho žádá oběť, aby opustil maristy.

Tento krok je obzvláště bolestný a vyžaduje určitý čas a mnoho otevřených rozličných rozhovorů, až jeho představení získají jasno a uvolní ho od jeho řeholních slibů. Celou dobu 17 let byl ve vedoucích funkcích v kongregaci. V dubnu 1866 je Petr Julián „uvolněn“, aby mohl jít za svým povoláním – založit kongregaci, která se zcela bude věnovat klanění Eucharistii.

Jeho první druh de Cuers, kterého kdysi poznal v Paříži, je mezitím vysvěcen na kněze. Nyní zbývá najít dům. Sám pařížský arcibiskup mu dává jeden k dispozici, a tak v létě 1856 sem P. Eymard vstupuje se třemi druhy. V jednom dopisu napsal o té

to první době: *Nikdy bych nezažil chudobu nebo mateřskou Boží dobrotu bez našeho nynějšího postavení. Začali jsme na poušti: s několika prostěradly, jednou židličkou, jednou lžičkou, ne se dvěma. Je to úžasné! Jaký oltář! Nic než bílé dřevo, žádné oltářní plátno. Jaký svatostánek! Čtyři prkna, nic víc, nic méně. Moje srdce jásá při pohledu na tento Betlém.*

Trvá to rok, než přijdou další povolání. *Povolání nemůžeme vytvořit, je to věc Krále, aby zval, nikoliv služebníka. Když tento dobrý Mistr chce, abychom několik měsíců zůstali sami, ať je za to veleben... Svět se nám vysmívá; vidí nás bez úspěchu a bez ovoce – jak dobré hnojivo pro semenostromu. V listopadu 1858 má společenství 12 členů, kteří se především starají o přípravu k prvnímu svatému přijímání dětí a dospělých, což je hlavní starost P. Juliána.*

R. 1863 cestoval P. Eymard do Říma, aby získal u papeže schválení svého řádu. 3. července podepisuje papež Pius IX. dekret o papežské aprobaci pro kongregaci Nejsvětější Svátosti.

Poslední dva roky jeho života jsou neobyčejně těžké. Dojde k roztržce s P. de Cuerssem, který se pak odstěhuje do poustevny. Osamocení a vnitřní temnota, pocit marnosti jeho modliteb a konání a těžká migréna i jiné choroby těžce postihují P. Eymarda. Trápí ho nespavost až do té míry, je neschopen činnosti. Říká k tomu, že je to trnová koruna, kterou člověk musí čas od času nosit.

V létě 1886 jede těžce nemocný na zotavenou ke své sestře do La Mure. Na zpáteční cestě je zasažen mozkovou mrtvicí a nemůže mluvit. Z Paříže přijedou dva spolubratři, aby o něho pečovali. Umírá 1. srpna.

9. prosince 1962 ho papež Jan XXIII. prohlásil za svatého.

Z FeL 113/2004
přeložil -lš

PROCES BLAHOŘEČENÍ ROBERTA SCHUMANA

Po zklamání spojeném s novou evropskou ústavou potvrdil Řím, že proces blahorečení jednoho ze zakladatelů spojené Evropy Roberta Schumana rychle pokračuje. Diecézní část procesu byla uzavřena po čtrnáctileté práci 29. května. Jak píše L'Ossevatore Romano, tento případ může francouzským politikům v Evropě oživit „ztracenou paměť“.

Kongregace pro svatořečení a blahorečení se nyní chystá potvrdit heroický stupeň ctností tohoto křesťanského politika a také zázrak, který se stal na jeho přimluvu. Robert Schuman obdržel v roce 1960 titul „Otec Evropy“. Papež Jan Pavel II. o něm hovoří jako o muži, který byl „inspirován hlubokou křesťanskou vírou“, a vidí v něm „příklad křesťanského politika“.

HOLANDSKO

Návštěvnost bohoslužeb v Holandsku stále klesá, zvláště mezi mládeží ve věku kolem dvaceti let. Největší církví v Holandsku je církev katolická. Katolíci tvoří asi 30 % obyvatelstva, protestanti asi 20 %.

Dítě jako dar

Otevřenost pro děti jako šance na obnovu Církve a společnosti

V posledních letech se mluví stále více o tom, jak Evropa šediví. Přibývá starých a rapidně ubývá dětí. Je možné tento trend obrátit?

V novinách se objevil nedávno titul: Kdo bude platit za deset let důchody? Půjde-li to tak dále, systém se zhroutí. Objevují se úvahy o importu pracovních sil, aby zachránily, co se zachránit dá. Přitom tento vývoj se rýsuje již dlouhou dobu. V Evropě poklesl ukazatel porodnosti od šedesátých let o celou třetinu.

Již 25 let nestačí přirozený přírůstek na to, aby zajistil rozvoj společnosti. Sestupná spirála se točí stále rychleji. Klese ochota mít děti, ubývá žen v plodném věku, pokud se rodí děti, pak často v pozdním věku rodičů, takže odstup generací se zvětšuje.

Výsledek – každá generace zanechává po sobě jen dvě třetiny obyvatelstva. Demografové počítají, že počet obyvatel EU klesne do konce století z 375 mil. na 55–144 mil.

Důsledky není možno přehlížet. Ozývají se hlasy, volající po změně, jinak nebudeme schopni udržet životní standard, budeme muset drasticky krátit důchody, nebudeme si moci dovolit tolik „starých“. Evropu zaplaví muslimové a Afričané.

V médiích se opět ozývají výzvy, aby se ženy věnovaly domácnostem a dětem. Vymoženosti feministického hnutí mají pojednou ustoupit. Prý ani lidé 21. století se nemohou odloučit od idylly útulného domova a rodinného krbu.

Co by se však mělo stát, aby opět stouply ukazatele porodnosti? Dětem nestojí v cestě kariéra žen v povolání, málo míst v dětských zařízeních. Bezdětnost není v první řadě věcí organizace a zaopatření, ale světového názoru. A tento životní postoj

je dnes vůči dětem nepřátelský, a to i přesto, že výzkumy hovoří o zájmu mladých lidí mít děti. Bohudíky, že tento základní postoj zcela nezmizel. Bohužel se vytrácí, když mladí vrostou do života dospělých.

Proč je tomu tak? Děti se opravdu nehodí do našeho světa, který hledá štěstí v erotic-

kém opojení, v shopping-centrech, v zaměstnání a v disko. Kdo dnes přijímá dítě, činí tak s vědomím, že něčeho z toho se bude muset zříct.

A ještě něco: v době antikoncepčních prostředků je zapotřebí pevného rozhodnutí pro dítě. Vědomě či nevědomě se zvažuje: můžeme si vůbec dovolit (další) dítě? Chceme ho vůbec? Co nám to dítě pak zkomplikuje?

Tato možnost rozhodování – chápaná jako akt pokroku k větší dospělosti – se ukazuje jako přetížení. Kdo si vůbec umí představit, co až do daleké budoucnos-

ti způsobí zplození dítěte, chceli se pro ně rozhodnout skrze zvažování všech možných okolností? Kdo to přesto učiní, dává tím najevo: dítě se musí hodit do mého života, do světa dospělých. Dokud z toho nevyjdeme, budeme stále konfrontováni s klesající porodností.

To, co dnes potřebujeme, je hluboká změna ke společnosti skutečně nakloněné a otevřené dětem. Dítě není v první řadě přítěž a břemeno, jako škůdce zábavy, jako nákladná záležitost nebo naopak jako luxusní zboží pro pozdější léta života.

Jde o to, že dítě je dar, příležitost k osobnímu rozvoji. Co může být větším úkolem než otevřít druhému dokořán bránu k naplnění života? Co zůstane někomu až do konce života v paměti? Hodiny, které strávil u počítače, v shoppingu nebo na tenisovém kurtu?

Vilém Busch poznamenal, že souhrn našeho života jsou hodiny, ve kterých milujeme. Jak vyštižně! Jak velice si děti žádají sbírat takové hodiny – za předpokladu, že vsadíme na ně, na jejich potřeby.

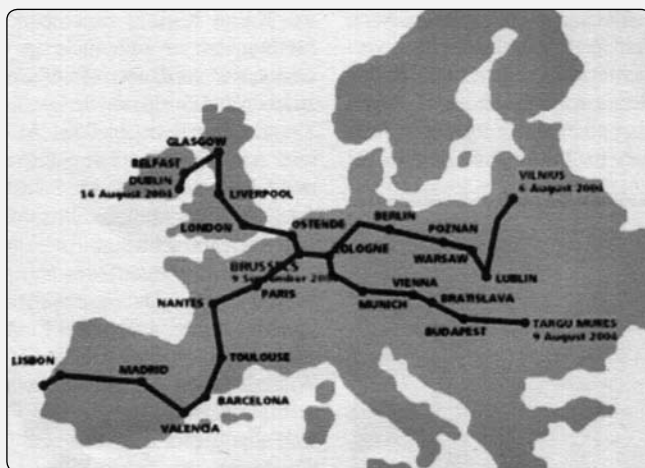
Svět otevřený dětem organizuje soužití tak, aby se děti mohly rozvíjet, aby dostaly příležitost vyrůstat jako osobnosti. To je to, co se mi tak líbí u Michaely Heeremansové, že navzdory duchu doby postavila požadavek, aby především v prvních letech života děti byl tento život organizován tak, aby odpovídal jejich životním potřebám.

To neznamená zůstat slepý ke všem požadavkům společenského prostředí a odloučit se od něho. Ale preferuje to na prvním místě neodkladné potřeby těch

MLÁDEŽ CELÉ EVROPY VARUJE PŘED ROZPADEM RODINY

Mládež z celé Evropy pořádá hvězdicovou jízdu na kolech, směřující do Bruselu, kde chtějí předat politikům společnou chartu. Je to zvláštní způsob oslavy 10. výročí Mezinárodního roku rodiny. Na 2000 mladých z Rumunska, Litvy, Irska a Portugalska se vydává na cestu. „Chceme nejen Evropu šetrnou k životnímu prostředí, ale také přející rodině... Jestliže na tomto úseku nedojde brzy k zásadním změnám, bude se muset naše generace potýkat s ještě většími problémy, než jsou problémy hospodářské.“ Prakticky už není v Evropě země, ve které by byl takový počet dětí, aby bylo možno udržet stabilní počet obyvatel. V Itálii je více 60letých než 20letých. „Potřebujeme podniky a daňové systémy, které podporují rodinu, které si cení hodnoty dětí a které uznávají odpovědnost rodičů činných jen v domácnosti.“ Rodina je jediná cesta, která může vyřešit vážné sociální problémy.

Tento projekt mladých lidí podporují také někteří politikové, jako ministerský předseda Tony Blair, Viviana Redingová a Ján Figel, evropští komisaři. Litevská prezidentka Vaira Vike-Freibergová označila tento projekt za velmi důležitý. „Rodina představuje základní kámen lidské společnosti. Skrze rodinu si lidé osvojují základní etické hodnoty a sociální schopnosti.“

nejslabších členů rodiny, potřeby bezpečí a pohody, stability, kladného podněcování, povzbuzování, vytyčování hranic, zkratka osobního rozvoje skrze láskyplnou osobu.

Kdo se oddá tomuto dobrodružství, zažije nesmírné obohacení vlastního života. Bude pociťovat, že je milován, že je potřebný, vážený, obdivovaný. Prožije bezbrannost, důvěru, otevřenost, přijímání života... To všechno vnáší děti do života svého okolí a to všechno je v naší společnosti nedostatkové zboží.

Dodejme, že to není nijak jednoduchý program. Předpokládá odříkání. A kdo má mnoho dětí, má mnoho odříkání. Matky, protože jsou to především matky, které zůstávají předurčeny pro tuto úlohu, když se vydají na toto dobrodružství, jsou často vystaveny požadavkům až k hranicím svých možností. Ale protože jsou ve své schopnosti milovat tak žádané, mají jedinečnou šanci dorůst do pravých osobností. Nenapsal bych to jen tak, kdybych to nepozoroval u mnoha žen a také u své ženy.

Jakou radost a jaké obohacení znamená naše soužití s dětmi, to jsme si s manželkou uvědomi-

li, když jsme byli v jedné skupině 38 dětí od kojenců po pubertáky a s 23 dospělými letos o Velikonočních v Medjugorje. Bylo zde mnoho her a mnoho smichu, také hodně křiku a nějaké nesrovnalosti, ale konec konců bylo to ovzduší nesmírné životní radosti a vzájemnosti, jakou přináší velká rodina, pro naši dobu tak netypická.

A ještě jedna věc byla hmatatelná: pokoj, radost a spojení, které vychází ze společně prožívané víry. Obdivuhodně vážné a do věci ponořené byly děti při našich modlitebních putováních na neschůdném pohoří u kříže zjevení. A překvapivě velký byl nával, když P. Jáchym pozval děti ke zpovědi.

Tim jsem již naznačil cestu, po které chce vyvést Církev naši společnost z unavenosti životem a přestárnutí. Jde o obnovu křesťanských rodin. Kde lidé důvěřují Bohu a jeho prozřetelnosti, mohou rezignovat na iluzorní plánování života a přijmou s láskou každé dítě, které jim Bůh daruje – a s ním nejen námahavou úlohu, ale i vynikající příležitost darovat a přijímat mnoho lásky.

*Z Vision 2000 - 3/2004
přeložil -ls-*

CHMURNÉ VYHLÍDKY PRO EVROPU

Bernard Lewis, vedoucí badatel v oblasti islámu, předpovídá, že do konce tohoto století se Evropa stane součástí arabského Západu. Hovoří pro to vývoj porodnosti i přistěhovalectví. Evropané se žení pozdě a mají velmi málo dětí. Současně roste počet Turků v Německu, Arabů v Francii a Pákistánců ve Velké Británii. Ti se žení brzy a mají velký počet dětí. Koncem století budou mít muslimové v Evropě převažující většinu.

SPOLEČNOST ZÁBAVY JE NAD PROPASTÍ

Známa dětská psychologka Christa Mevesová varuje důrazně před rostoucí závislostí mládeže na alkoholu. Ta silně vzrostla po zavedení tzv. „Acopops“ – limonád s přísadou alkoholu. „Výhybka společnosti zábavy je nastavena na záhubu, a nikomu to nevádí. Nikdo se nesnaží prohlédnout ničivou ideologii a pokušení, které našeptává nesmrtelný Had, že se docela vyplácí nedbat na základní přikázání: na zákaz chtít být jako Bůh. Protože pak člověk už nemusí věnovat pozornost jeho zatěžujícím přikázáním. Jenže osvobození a emancipace od Boha, která s sebou nese i nedisciplinovanost v práci, vede dlouhodobě ke vzniku společnosti ovládané jen žádostivostí.“

Milujeme je, protože jsou drahocenné v našich očích

Je to ve skutečnosti těžké po činnosti plné napětí a nároků v zaměstnání náhle doma vykonávat jen takové obyčejnosti. Žena má dojem, že doba „samovazby“ s křičícím dítětem v malém bytě nikdy nebude mít konec. Žena přitom neví, že ta doba nenávratně prchá a že to, co zanedbá při styku s tímto něžným, důvěřivým geniálním malým komickým hercem, již nikdy nebude moci nahradit.

Vzpomínám si velice dobře na dobu, kdy jsme se krátce po mých závěrečných zkouškách přestěhovali do jednoho ospalého hnízda, kde jsem nikoho neznala. Tam přišlo na svět naše druhé dítě. A náhle jsem byla, jakkoliv nabitá vznešeným věděním, po celé dni pospolu se dvěma malými analfabety.

Často jsem měla pocit, že mi strop padá na hlavu, tak rostlo ve mně nadšení pro ty dva malé človíčky, kteří si uchvátili svou láskou a svou bezpodmínečnou důvěrou můj celý život a ten „stav obležení“ byl rok co rok prostupnější.

Jakou radost jsem měla, že jsem se mohla sama starat o našeho malého syna, prožívat s ním jeho pozvolný růst bez časového nátlaku mimorodinných termínů, které visí nad každým kmením, přebalováním, nad každou úspěchanou a propocenou hodinou a navíc odkrajují už

tak nejistý dialog mezi matkou a dítětem.

Když můj malý poprvé, ačkoliv jinak polykal jako pivář, přestal pít a místo toho mi věnoval své zcela zamilované žvatláni, byla jsem, jako by mi připjali kříž za zásluhy o vlast. Když jsem ho budila z poledního spánku a on se na mě právě probuzený rozzářil, jako by právě vyšlo slunce jeho života, pak jsem věděla, že pokojné bezpečí a životní radost těchto dětí je v tomto okamžiku mnohem důležitější než moje teologická spolupráce na

exerciiciích, kterou mi nabízeli. A co víc, objevila jsem teologické souvislosti, které jsem sice teoreticky znala, ale které se pro mě staly životné teprve ve styku sými dětmi. (...)

V Písmu svatém Starého zákona je

jedno krásné místo. Bůh tam říká: *Protože jsi v mých očích tak drahý a vzácný a protože jsem si tě zamiloval* (Iz 43,4). Tato slova popisují přesně lásku rodičů k jejich malým dětem. Nemilujeme je pro nějaké jejich vlastnosti, proto, že jednoho dne budou mít úspěch ve škole nebo ve sportu nebo že budou špičkově vydělávat. Nikoliv, milujeme je prostě proto, že jsou drahé a vzácné v našich očích. Jen tak, zcela bez předběžných podmínek.

*Michaela Heeremanová
Vision 2000 - 3/2004*

Ultrazukové snímky dítěte ve 12 týdnu těhotenství

Proč bude poslední český král blahorečen?

Ve Světle číslo 39/2003 v článku *Poslední katolický císař* jsme obšírně psali o životě a připravovaném blahorečení posledního rakouského císaře Karla I. a nedávno jsme ve Světle informovali, že v neděli 3. října 2004 kromě vizionářky Kateřiny Emmerichové, díky níž byl v 19. století objeven domek Panny Marie u Efezu, bude blahorečen i Karel I. Habsbursko-Lotrinský, král uherský a císař rakouský.

Habsburkové ve špatném i dobrém světle

Většina českého národa kvůli komunistické propagandě Habsburky spojuje hlavně s negativními věcmi: s násilnou rekatolizací v 16. století, tajnou policií kancléře Metternicha nebo se švejkovským pohledem na 1. světovou válku, který dokonce zsměšnil rakouský císařský dvůr. Ovšem o věcech, které pomohly rozvoji českého království, a těch byla většina, už se mnoho nemluví. Například o tom, že v krvi Habsburků dodnes koluje krev přemyslovská a lucemburská. Ryze česká královská dynastie Přemyslovců vymřela po meči na začátku 14. století Václavem III. Ten byl synem Václava II. a Guty Habsburské.

Poslední katolický císař Karel I.

lucemburské. O více než sto let později si dcera Zikmunda Lucemburského Alžběta vzala za muže Albrechta Habsburského, který byl po smrti svého tchána českým králem, a později byla Svatováclavská koruna nasazena na hlavu jeho synovi Ladislavu Pohrobkovi. Logicky z těchto faktických událostí vyplývá, že dnešní Habsburkové jsou legitimními potomky a následníky dávných českých králů, na což se zapomíná.

Mezi hlavní dobré věci patří ještě: pozvednutí Prahy na hlavní město Svaté říše římské za Rudolfa II., což s sebou přineslo mohutný kulturní rozvoj. Dále to bylo zavedení v Evropě méně časté povinné školní docházky Marii Terezií v polovině 18. století, specializace Českého království v rámci Rakouska-Uherska na progresivní průmyslová odvětví v 19. století a poslední dobrou věcí, kterou ale naši předkové už nedovolili uskutečnit, byla reformní vláda Karla I. v letech 1916–1918.

Kongregace pro blahorečení a svatořečení před více než rokem na základě zkoumání životního příběhu Karla I. uvedla jeho osobu mezi ctihodné a 3. října 2004 bude poslední rakouský císař, český a uherský král prohlášen za blahoslaveného. Karel I. byl příkladem hrdinských křesťanských ctností, ať se již na něj díváme jako na člověka, státníka, manžela nebo otce. Jeho ctnosti dokazují vřelý osobní vztah ke Kristu. Navzdory ne-

MODLITBA ZA PŘÍMLUVU KARLA I.

Všemohoucí Bože, Pane Pánů a Králi Králů, ve své nekonečné otcovské lásce bdíš nad osudy lidí a národů. Povolal sis svého služebníka císaře a krále Karla, aby byl v těžkých dobách otcem svých národů a celou svou silou prosazoval mír. Obětí života zpečtil své odhodlání naplňovat Tvou svatou vůli. Dopřej nám na jeho přímluvu milost řídit se jeho příkladem a zasloužit se také o mír, který lze nalézt, když v důvěře naplníme Tvou svatou vůli. Prosíme o to skrze Ježíše Krista, našeho Pána, který s Tebou a Duchem Svatým jako jeden Bůh žije a kraluje na věky věků. Amen.

Modlitba za zvláštní milost na přímluvu Božího služebníka císaře a krále Karla z Domu Rakouského:

Trojediný Bože, vzhlížím k Tobě a z hloubi svého srdce Ti děkuji za dary, kterými jsi obdařil svého Božího služebníka císaře a krále Karla. Pro svou hlubokou víru obětoval celý svůj život ochotně a nesobecké službě pro Tvoji božskou slávu a pokojný život těch, které jsi mu svěřil. Posiluj nás, abychom překonali chvíle bezmoci, samoty, neschopnosti odpouštět nebo nemoci, a dej nám na jeho přímluvu také milost pokojné smrti. Na přímluvu Božího služebníka Karla vyslyš milostivě také moji osobní prosbu ...

Věčný a všemohoucí Bože, Tobě patří chvála a díky nyní i navěky. Amen.

jistým časům si udržel důvěru, založenou na slovech evangelia: „Tvá vůle se staň.“ Na smrtelné posteli prohlásil, že musí trpět proto, aby se jemu svěřené národy mohly zase jednou spojit. Nyní po uplynulých desetiletích se tak skutečně děje v EU kromě Chorvatska, jehož přijetí se očekává do 10 let, a Bosny s Hercegovinou, kde bude proces integrace delší.

Zázračné uzdravení na přímluvu Karla I.

Pokud má být někdo prohlášen za blahoslaveného, musí se stát na jeho přímluvu prokazatelný zázrak. Jan Pavel II. podepsal 20. prosince 1993 dekret stvrzující takovéto nevysvětlitelné (zázračné) uzdravení sestry Zity Marie Gradowské.

Sestra Zita Marie Gradowská se narodila v Polsku a celý svůj život zasvětila práci v sanatoriích, sirotčincích a nemocnicích především na území Brazílie. Již v mládí však trpěla bolestmi nohou. V roce 1944 jí prasklá žíla v pravé noze způsobila vnitřní krvácení a musela být hospitalizována. Avšak ani po dvou týdnech se její stav nelepšil. Během tří let jí zduřela celá třetina pravé nohy, přičemž od bolesti

POUŤ DO ŘÍMA NA BLAHOŘEČENÍ KARLA I., KATEŘINY EMMERICHOVÉ A DALŠÍCH

Několik našich čtenářů jednalo se známou slovenskou cestovní kanceláří AWER TOUR o možnosti autobusové výpravy do Říma na blahorečení Karla I., Kateřiny Emmerichové a dalších v neděli 3. října 2004. Cestovní kancelář slíbila uskutečnit tuto pouť do Říma za předpokladu, že bude naplněn aspoň jeden autobus. Předběžný program pouti: Odjezd v pátek 1. 10. 2004, pravděpodobně odpoledne nebo večer, příjezd do Říma v sobotu 2. 10., nocleh, účast na obřadu blahorečení v neděli 3. 10., ve večerních hodinách odjezd a návrat do ČR v pondělí 4. 10. Předběžná cena 4000 Kč na osobu bez kapesného a stravy.

Byli jsme pověřeni uveřejnit tuto zprávu s výzvou, aby se zájemci o tuto pouť přihlásili na kontaktní adresu: Mgr. Jitka Pejřimovská, Raisova 155, 506 01 Jičín, a to do 31. srpna 2004. Po obdržení zprávy aspoň 40 zájemců dojde ihned k závaznému jednání s agenturou AWER TOUR a zájemci obdrží definitivní program pouti s výzvou k zaplacení zálohy.

Jeden z čtenářů nám vyjádřil své očekávání, že se jistě v ČR najde 40 poutníků, kteří chtějí být účastníky blahorečení krále českého, markraběte moravského a vévody slezského.

Velké tajemství

Z kázání P. Patricka de Laubiera o slavnosti Těla a Krve Páně 2. června 2002

Tento svátek je svátkem Eucharistie, svátek zázraku mše svaté. Mše svatá je jen jedna a ta byla slavena před dvěma tisíci lety; a jsou dva zázraky v čase a v prostoru, které nás činí současníky jak Zeleného čtvrtku, tak Velkého pátku a také velikonoční neděle.

Mše svatá je jedinečná; mění se jen věřící, kteří se jí v průběhu staletí účastní. Smrt a zmrtvýchvstání Krista se v každé eucharistické slavnosti ustavičně zpřítomňuje – nikoliv jako symbol nebo obraz, nýbrž zcela reálně.

Prinášíme Bohu oběť jeho jednorozeného Syna, který je přítomen pod způsoby chleba a vína. To je tak velké tajemství, že k němu máme přístup jen skrze víru, a intenzita naší bliženské lásky je mírou naší účasti na tomto velkém tajemství.

Proměňování může uskutečnit pouze kněz, ale nejdokonaleji tuto oběť naplňuje ze všech účastníků ten, který má největší lásku.

Mše svatá je oběť: je to oběť na kříži a je to hostina. Hostina spočívá v tom, že jíme Ježíšovo Tělo a pijeme jeho Krev. Ve mši

► jí již nepomáhaly ani předepsané léky. V roce 1953 byla vyšetřena chirurgem-specialistou, který jí otok téměř vyléčil, ale bolesti nejenže stále zůstávaly, ale o rok později postihly i levou nohu. Následné zduření již muselo být řešeno operativně společně s artrózou levého kolena. Pravé nohy se však operace z důvodů přílišného rizika netýkala. Sestra Zita Marie se tak mohla nakrátko vrátit ke své práci. Když ji znovu postihly bolesti pravé nohy, bránila se již návštěvě lékaře, který by jí pobytem na lůžku znemožnil vykonávat její poslání. Od roku 1957, kdy byla zvolena matkou představenou v Santa Cruz Hospital, se její stav soustavně zhoršoval. Od roku 1960 již nemohla chodit vůbec. V listopadu téhož roku nemohla ani vstát z postele a účinkem se mýjela rovněž jakákoli léčba pomocí injekcí a mastí. S vědomím toho, že nadále nemůže vykonávat svoji funkci, požádala o uvolnění, ale pro nedostatek sester jí nemohlo být vyhověno. Modlila se proto alespoň za sestru, která by jí mohla v jejím povolání nahradit. V té době se jí dostalo do rukou několik tištěných zpráv o životě císa-

ře a krále Karla I. s modlitbami za jeho blahořečení. Těm však zprvu nevěnovala velkou pozornost, protože nechovala mnoho sympatií k habsburské dynastii. Jednoho dne po deváté hodině večer ji jako vždy ošetřili a podali jí sedativa, pro přílišnou bolest však nemohla ani usnout. Napadlo ji, že si možná Bůh přeje, aby jeho služebník dosáhl pocty. Proto se pomodlila krátkou pokornou modlitbu o jeho přimluvu a slíbila, že další den začne nověnu za Karlovu beatifikaci. Poté bez problémů usnula, jelikož bolest povolila. V pět hodin ráno, když ji probudil klášterní zvon, s překvapením zjistila, že žádnou bolest necítí. Již nepotřebovala ani obvazy a bez problémů byla schopna jít do kaple, kleknout si a modlit se spolu s ostatními sestrami. Od toho rána až do své smrti pak byla schopna bez utrpení vykonávat své poslání.

Martin Dědek

Bližší informace o beatifikačním procesu lze získat v češtině na internetových stránkách www.korunaceska.org či v němčině a angličtině na: www.beatificationemperorcharles.info

svaté „požíváme“ Boha a tímto pokrmem se „zbožšťujeme“.

V první zahradě chtěl Adam jíst plod ze stromu poznání dobrého a zlého, aby byl jako Bůh, a byl spolu s Evou, první ženou, která uposlechl pokašitele, z tohoto prvního ráje vyhnán. Dnes prožíváme ve mši svaté „zahradu Církve“, obdivuhodnou nápravu prvního pádu; jíme plod ze stromu Kříže a blízko oltáře stojí jeho Matka, nová Eva.

Toto tajemství vedlo k nesčíslným těžkostem..., tyto těžkosti vedly k tomu, že mnoho lidí odešlo, podobně jako již tehdy při řeči o chlebu života, jak říká evangelium: *Tehdy mnoho učedníků od něho odešlo a už s ním nechodili*, čteme v Janově evangeliu, když Ježíš oznámil – *Mé tělo je skutečný pokrm*, a pokračoval: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm*.

Jestliže jsme neodešli, pak je to proto, že jsme jako Petr poznali, že Ježíš je Svatý Boží.

Nyní jde o to, říci přesněji, čemu věříme, nikoliv proto, abychom vyluštili tajemství, protože pak už by to nebylo tajemství, ale proto, že láska chce vědět více, aby hlouběji milovala. Je třeba evangelizovat nejen naše srdce, také náš rozum osvícený vírou si klade své požadavky. Ve 13. století obohatila katolická církev víru v Eucharistii o jeden pojem, který v Písmu svatém není uveden (není tam ani pojem „Trojice“). Je to pojem *transsubstanciacie – předpstatnění*.

Naši pravoslavní bratři, ačkoliv mají stejnou nauku, nepoužívají toto upřesnění. Protestanti nemají stejnou nauku a neuznávají reálnou přítomnost, kterou vyznává katolická církev.

Vraťme se k slovu *předpstatnění*. Abychom mu porozuměli, musíme vědět, že tento pojem sahá k Aristotelovi, který pod pojmem podstata rozumí hlubokou jednotu toho, co existuje. Přítomnejde o vnější formy projevu, jako je barva, velikost, váha atd. Člověk má od početí až do smrti stejnou podstatu, i když se ze-

vně mění. Eucharistický zázrak spočívá v tom, že chléb, který má svou podstatu a vnější formy projevu, které tuto podstatu ukazují, po slovech proměnění, která kněz pronese v Kristově jménu, nemá už tuto podstatu, i když trvají vnější známky chleba. Vidíme chleba, ale věříme, že je zde Bůh... Jak říká kardinál Journet, nemění se Kristus, ale mizí podstata chleba. Přes vnější znaky už to není chléb. Podstatou je Ježíš, jeho tělo, jeho duše a jeho božství. Nekonečné tajemství, které může připustit jen víra jako Boží dar uprostřed noci smyslů...

Oslavujeme tedy tuto obdivuhodnou Svátost, které se můžeme ustavičně klanět, protože ve dne v noci zůstává ve svatostánku a čeká na naši návštěvu. Souhlasí, když říkáme, že Bůh je všude; je v našem srdci, je mezi námi, když jsou dva nebo tři shromážděni v jeho jménu; je v přírodě, která vydává svědectví o svém Tvůrci, ale tato svátostná „fyzická“ přítomnost – necháme-li stranou vnější znamení – je přesně tak skutečná, jako když byl tehdy se svými učedníky.

Proč bychom neměli čas od času navštívit Boha, modlit se k němu, prostě být s ním, i když třeba nic neříkáme, tak jako v přítomnosti přítele? Proč nezajít za ním a nesvěřit se mu s našimi starostmi, tak jako když se svěřujeme příteli? Ale k tomu potřebujeme víru a tato víra nás vede k lásce. A když je zde láska, nebude chybět příležitosti ke „schůzce“.

Zatímco čekáme na viditelné setkání (při posledním soudu), máme tuto Ježíšovu skrytou přítomnost, která vyzývá naši víru a respektuje naši svobodu. Svoboda je místem buďto pro lásku, nebo pro nenávisť. Radujme se, že můžeme slavit tento svátek, svátek vtělené lásky, který může být počátkem větší vnímavosti a bdělosti vůči klaněnímhodné přítomnosti v našich chrámech, tak jako čeká přítel na přítele.

Z Maria heute 6/2004
přeložil-lš

Odpuštění hříchů

Ale abyste poznali, že Syn člověka má moc zde na zemi odpouštět hříchy, řekl ochrnulému: Vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů (Mt 9,6).

V dřívějších dobách žili lidé s jasným vědomím o existenci nadpřirozeného. Před tímto nadpřirozeným světem se museli jednak chránit, jednak s ním chtěli vejít do styku. Zvláště ti lidé, kteří žili v těsném spojení s přírodou, kteří stáli zcela bezprostředně tváří tvář bouřím, divokým zvířatům, noci, růstu a umírání, rostlinám a zemi, transcendovali svou zkušenost a měli silný vztah k duchům a k bytí, které prostupuje všechno materiální. Pokud se člověk vzdálil od bezprostředního styku s přírodou, jak tomu bylo ve vyspělých kulturách a zvláště u Řeků a Římanů, vystupoval jako ochrana a bezpečí silně lidský řád. Ale od „hněvu bohů“ nebyl nikdo osvobozen.

Teprve v novověku západního světa byl pomocí rozumu postaven val proti hrozcím silám. Žijeme ve světě, kde se všechno nadpřirozené, vše, co nelze ověřovat exaktními vědeckými metodami, prohláší za neexistující. Dokonce i křesťané začali i ty divy a znamení, o kterých mluví Písmo svaté, chápat pouze jako symbolické příběhy, jak to doporučuje Bultmann.

Dnes cítíme, že tento val má trhliny. Transcendentní skutečnost se začíná v posledních desetiletích vynořovat v lidském vědomí novým způsobem. To vede k tomu, že na jedné straně se posiluje obrana, na druhé straně si tyto proudy stále více razí cestu a lidé hledají přístup k onomu jinému světu, který vyvolává fascinaci: jsou to země plné snů a lesku, moci a síly, která překračuje všechnu představivost. Cítíme tvůrčího ducha světa, nadpřirozené božstvo, do kterého se noří naše malé vědomí. Takové a podobné zkušenosti prožívá stále ví-

ce lidí, když prolomí zdi racionalismu.

Když jsme konfrontováni s nadpřirozenem, stojíme před nezbytností rozlišovat: do našeho světa vstupuje nejen božské, ale tlačí se sem i démonické. Když skořápka našeho omezeného vnímání dostane trhliny, můžeme zažít stejně dobře horor

hrůzy jako záplavu světla. V oblasti New Age a esoteriky se vynořují mnohé věci, které mají své kořeny v temnotách.

Pro křesťanství to není nic nového. Jako živý vztah k trojedinému Bohu bylo vždy otevřené pro věčnost a mělo důvěrný vztah k transcendentnu. Jakkoliv přebývá v Boží slávě, zná i sílu zla. I pohanství znalo propastné temnoty a snažilo se před nimi chránit různými prostředky nebo se dokonce spojovalo s démonickými silami a využívalo jejich moci. V člověku je otročský strach, od dědičného hřichu

v nás sídlí tíživý sen. Ale milosrdenství triumfuje nad soudem: s prvními křesťany vstoupila do pohanského světa jásavá radost: smrt a zlo byly poraženy! Nemějte strach! Ochranná kouzla, fetiše, talismany, které – samy příšerné – měly spoutat to, co je příšerné, jsou zbytečné. Kristus je vítěz, on mocně vládne nad časem i nad věčností.

A i když dnes otevřeností pro nadpřirozené chtějí staré síly získat větší prostor a v našem světě stoupá úroveň strachu zakořeněného v nevědomí, máme nemenší jistotu bezpečí v Kristu.

Nový návrat ke spiritualitě otevírá lidem a také nám křesťanům větší bezprostřednost pro Ježíšovu přítomnost a pro působení Ducha Svatého. Když ze strachu před anonymními silami zpevňujeme zdi časnosti a racionalismu, jdeme vstříc nebezpečí, že se odtrhneme od živého Boha, který se i v čase projevuje nadpřirozeným způsobem. Podobně pouhá povrchní demonizace novopohanských projevů může srdce hledajících uzavřít. Musíme hlásat Krista, jehož světlo a jehož moc září slavněji, jehož radost je čistší než cokoliv jiného, co by nás mohlo fascinovat jako nadpřirozené.

Zvláštním způsobem jsme povoláni k tomu, abychom hlásali odpuštění hříchů. Je to vždy hřích, co nás váže k temnotám. I náš strach a úzkost jsou založeny na hřichu. Jen čisté srdce uvidí Boha. Jak ve starém, tak v novodobém pohanství strach lid zotročuje. A opět je to radostná zvěst, která chce svůj lid obdarovat zkušeností spásy v odpuštění hříchů (srov. Lk 1,77-79). Bůh chce toto poselství potvrdit znameními své lásky a slitovnosti. Bůh léčí, mluví k nám, působí v naší době, Duch naplňuje své apoštoly, aby lidé nebyli sváděni leskem mámivé nadpřirozenosti, nýbrž aby viděli světlo přicházející shůry. Milosrdenství doprovázejí divy a znamení, slitování zachraňuje.

Věda lásky

Světcí mají velkou touhu po nebi. Je to útěk ze světa? Nikoli, protože oni přijímají tento svět, radosti i utrpení tohoto času. Je to spíše zážitek Boží dobroty a krásy, co v nich probouzí touhu být s ním co nejdříve spojení. Svatá Terezička byla ustavičně uchváčena tímto očekáváním. Proč? Protože láska ji nutila, aby byla stále u Lásky.

Věda lásky, ó ano, toto slovo zní sladce v uších mé duše; jen tuto vědu požaduji. Chápu tak dobře, že jedině láskou se můžeme líbit milému Bohu, a proto je láska jediné dobro, které si žádám. Ježíši se zalíbilo ukázat mi jedinou cestu, která vede k této božské výhni, a to je cesta odevzdanosti malého dítěte, které usnulo beze strachu v náruči svého otce... *Kdo je docela malý, ať přijde ke mně (Př 9,4)*, řekl Duch Svatý skrze Šalomouna a tentýž Duch lásky později řekl: *Maličkému se dostane milosrdenství (Mdr 6,6)*. Jeho jménem nám oznamuje prorok Izaiáš, že v poslední den *Pán shromáždí své beránky a přitiskne je na svou hrud' (Iz 40,11)*. A jako by toto zaslíbení nestačilo, volá Pánovým jménem stejný prorok, jehož osvěcený zrak již proniká hlubiny věčnosti: *Jako když matka utěšuje dítě, tak já vás budu těšit, budu vás nosit v náruči a hýčkat na kolenou (Iz 66,12n)*. Ó milá kmotro, po takových výrocích může člověk jen mlčet, plakat vděčností a láskou... Kéž by všechny slabé a nedokonalé duše cítily, co vnímá ta nejmenší ze všech duší, duše Terezičky. Pak by žádná nepochybovala, že dosáhne vrcholu hory lásky, vždyť Ježíš nežádá žádné velké skutky, nýbrž jen odevzdání a vděčnost, protože žalm 49 říká: *Nepotřebuji býky z vašich stád, vždyť všechna lesní zvěř je moje, znám všechny ptáky na horách... Kdybych hladověl, vám bych to neřekl: neboť moje je země a všechno, co je na ní. Mám požívat maso býků a pít krev kozlů?... PŘINÁŠEJTE BOHU OBĚŤ CHVÁLY A DÍKŮ (Ž 49,9-13)*.

To je všechno, co od nás Ježíš žádá. On nepotřebuje naše díla, nýbrž jen naši lásku. Protože týž Bůh, který praví, že nám nepotřebuje říkat, že má hlad, nestyděl se žádat Samariťanku o trochu vody. Měl žízeň... Ale když řekl – *Dej mi napít (Jan 4,7)*, byla to láska jeho ubohého tvora, kterou chtěl Tvůrce všehomíru. On žíznil po lásce.

Terezie z Lisieux: Dějiny duše

FeL 113/2004

Bděte, Pán je blízko

*Dejte si pozor, bděte, protože nevíte,
kdy ten čas přijde (Mk 13,33)*

Je to milosrdné varování, abychom nespolehali na to, co vidíme, nesdíleli mínění nevěřící většiny, nedali se strhnout světem, nýbrž v bdění a modlitbě vyhlíželi Pánův příchod. Musíme jistě tuto pravdu uchovávat ve svém srdci slavnostně a vážně takovou, jaká je. Položme si otázku: Co to znamená bdít, čekat na Krista?

Mně se jeví slovo „bdít“ jako velice závažné, protože to, co nám chce říct, není tak snadno pochopitelné, jak by se na první pohled zdálo. My musíme nejen věřit, nýbrž bdít ve víře, nejen prostě milovat, ale bdít v lásce. Co máme vyhlížet? Velkou událost Kristova příchodu.

Co to znamená bdít? Snad by se to dalo vysvětlit následovně: Znáš ten pocit, kdy čekáš na přítele, a on se svým příchodem otáčí a nepřichází? Víš, co to znamená být v nepříjemné společnosti a nic si toužebněji nepřát, než aby přišla chvíle a ty bys byl z ní vysvobozen? Víš, co to znamená starat se o nějakou událost, která se má nebo nemá přihodit, nebo čekat na něco s napětím, takže když se ráno probudíš, je to tvoje první myšlenka?

Očekávat bděle Kristův příchod – to je pocit, který je tomu všemu podobný, nakolik jsou pocity schopny věnovat pozornost něčemu z onoho světa.

Na Krista čeká bděle ten, kdo ho s živým zájmem a horlivostí hledá, kdo ho vyhlíží ve všem, co ho potkává, kdo by nebyl ani překvapen, ani pobouřen a ani zoufalý, kdyby ho náhle viděl přicházet. A s Kristem bdí ten, kdo při vyhlížení toho, co přijde, myslí i na to, co bylo: On pro mě trpěl. Ten, kdo v sobě sám obnovuje Pánův kříž a jeho utrpení.

Bdít, to znamená osvobodit se od přítomného, abychom žili neviditelnému, mysleli na Krista, který se zjevil a opět se zjeví, a z láskyplné vzpomínky na první příchod šli vstříc jeho druhému příchodu.

A to lidem normálně schází. Oni mají obyčejně docela dobré vlastnosti a jsou v určitém smyslu i nábožní, ale nebdí. Slouží Bohu a hledají ho, ale dívají se na tento svět, jako by byl věčným a nikoliv jen přechodným jevištěm našich povinností a milostí, a proto nechtějí, pokud možno, myslet na to, že se od něho budou muset odloučit. Oni si nezpřítomňují to, k čemu jsou povoláni *být cizinci a poutníky na této zemi* (Žid 11,13), proto lpí

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

nakloněna a nevede ho samovolně k tomu, co je dobré. Její sklony se mu dokonce zdají nepřekonatelné, ale to je způsobeno také tím, že od samého počátku nebyla vedena k nezbytné kázni. Nestačí podmanit si přírodu, když si nepodmaníme především vlastní přirozenost soustavnou a uvědomělou kázní. Jestliže v ní necháváme bujet všechny plevel, všechny zlé sklony, pudy a vášně a dokonce je ještě všemožně živíme a podněcujeme, nesmíme se divit, že si s ní nevíme rady. Když se vozidlo jedoucí z kopce od počátku nekontroluje, rozjeté ho už nikdo nezastaví. Široká cesta a brána je jistě pohodlnější než úzká, ale co z toho, když směřuje do záhuby?

Kristova Církev byla poslána, aby tuto skutečnost nejen stále zdůrazňovala, ale také poskytovala svátostné prostředky na přemáhání narušené přirozenosti. Zástupy světců jsou svědky o reálnosti cesty, na kterou

muže, který řekl: *Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na věži a vyhlížet, abych poznal, co ke mně promluví a jakou odpověď dostanu na svoji stížnost* (Hab 2,1).

srdcem na svém majetku, ať už je velký nebo malý. A i když mají náboženské pocity, mají také své bůžky. Nehledají Boha, jako by ho byli již dávno našli, ovšem v pozemských věcech. I když v některém ohledu zasluhují chválu, přece jen milují peníze, pocty a vážnost. Snad kráčejí, ale nestoupají, zůstávají stále ve stejné rovině, a i kdyby kráčeli celá staletí, nepozvedli by se nad atmosféru této země. To, co jim chybí, je duchovní postoj

muže, který řekl: *Postavím se na své strážné stanoviště, budu stát na věži a vyhlížet, abych poznal, co ke mně promluví a jakou odpověď dostanu na svoji stížnost* (Hab 2,1).

Dech světa má zvláštní sílu: on dává duši v určitém smyslu zrezivět. Vnitřní zrcadlo, které by mělo odrážet obraz Božího Syna, je zamlžené a slepé. Je obtížné pohnout srdci, abych tak řekl, přistoupit k nim a pohnout je k rozhodujícímu jednání. Je totiž nesporné, že i uvnitř Církve je velké množství křesťanů toho druhu. Jsou čestné výjimky tu a tam. Ale většina z nich jsou dvojduše, které by si chtěly sloučit věci, které se sloučit nedají. Toto směřování náboženství a nevíry, kdy by člověk chtěl sloužit Bohu a slouží mu, ale současně miluje i návyky, pocty, potěšení a příjemnosti tohoto života, záleží mu na přepychu a marnostech, chce mít to nejlepší na stole, na sobě, v bytě, chce ve světě zaujímat pozici – a před vším tím nás Ježíš varuje příkladem člověka, jehož duši požádá ještě tuto noc, nebo příkladem pošetilých panen, které právě, když přichází, nemají čas.

Rok za rokem tiše odchází a Kristův příchod je stále blíže než předtím. Prosme ho, aby nám daroval srdce, které ho upřímně hledá. Stojí za zdánlivým jevem viditelných věcí. Nebe a země jsou jen opona, která nás od něho odděluje. Přijde den, kdy tato opona spadne, a on se nám zjeví.

Parochial and Plain Sermons IV, 3. prosince 1837

EVANGELIZACE NA LORETSKÉ PLÁŽI

Na výzvu, kterou papež vyslovil při setkání s mládeží v Bernu „Vstaň! Slyš! A jdi!“ odpověděla italská mládež „malou misí“, která se uskutečnila 9.–11. 7. v ulicích Loreta i na mořské pláži. Na tuto evangelizaci se 150 mladých Italů připravovalo od pátku večera. Vše začalo procesím a modlitbou růžence v bazilice a pokračovalo nočním adoračním bděním. V sobotu dopoledne byly připravené přednášky. Odpoledne začala evangelizace příchodem sochy Panny Marie na mořskou pláž. Mladí ve dvojicích oslovovali lidi na pláži a zvali je k setkání s Kristem. Misijní akce skončila v neděli dopoledne bohoslužbou pro mladé misionáře.

Rozhovor s bývalým milionářem

Ve 26. čísle Světla jsme přinesli portrét bývalého podnikatele Huberta Liebherra, který se zřekl všeho majetku a začal žít životem laického apoštola. U příležitosti svých přednášek ve Vídni poskytl agentuře Kath-net interview. Otázky kladla Beata Brucknerová. Pokládáme tento rozhovor za vhodné a aktuální doplnění předchozích cenných informací.

Huberte, pověz nám něco o svých mladých letech. Měl jsi zvláštní sny nebo představy o životě?

Vidět svět, to bylo vždy mé přání. Četl jsem mnoho knih o dobyvatelích světa a myslel jsem si: Udělat něco takového, to by bylo prima.

Jak to bylo s generací '68, kterou jsi zažil jako 18letý? Jak tě zasáhla tato přelomová fáze? Jak ovlivnila tvůj život?

Byl jsem v té době v internátě v Heidelbergu, kde jsme jako abiturienti spoluprožívali všechny demonstrace, a to stačilo, abych se tím duchem nakazil. Revoluce 68 byla v podstatě odmítnutím veškerého řádu. Bylo v tom převážně mnoho nafoukanosti a sebepřeceňování. Mysleli jsme si ve svých 18 letech, že všemu rozumíme lépe než generace rodičů. Byl to duch arogance. Nechtěli jsme si nechat od nikoho nic říct a mysleli jsme, že můžeme změnit svět. Mysleli jsme si o sobě, že jsme o.k. a všichni ostatní se musí změnit. Dnes vím, že musím nejdříve začít u sebe, chci-li ve světě něco změnit.

Jak ovlivnily tyto hodnoty tvůj život? Jak ses na tom podílel?

Dal jsem se nakazit oním duchem. Od boje proti autoritě až po tzv. sexuální osvobození. Měl jsem tehdy v několika měsících své milenky a myslel jsem si, že je to normální. Trvalo to dlouho, než jsem zjistil, že to nemá nic společného se sexuálním osvobozením. Právě naopak – byla to cesta do sexuální závislosti. Buď já sám ovládám svou sexualitu, nebo ona ovládá mne. V té době jsem také nadával na papeže. Co se nám do toho míchá? Nemá o tom potu-

chu ani žádné zkušenosti. Dnes vím, že jsem tehdy argumentoval ze svých slabostí. V podstatě jsem věděl, že můj život není v pořádku, a rozčilovalo mě, že mi papež mluví do svědomí, a proto jsem na něho nadával. To je v podstatě velmi ubohá reakce. Mnohem později jsem zjistil, že mě papež velice převyšuje a že vidí celou problematiku z Božího zřetele: že se nemáme dát ovládnout svými pudy a musíme vítězit nad svými slabostmi – protože to je pravá lidská svoboda. Když se dáme ovládat svými slabostmi, jsme otroci. To jsem tehdy ještě neměl srovnané, a proto jsem na papeže nadával. Dnes vím, že je pro naši dobu velice důležitý, protože má na zřeteli plnou lidskou důstojnost a dívá se na nás, jak jsme byli od Boha stvořeni: jako Boží obraz. Z toho hlediska mluví, myslí, jedná a argumentuje.

Co bys dnes řekl mladým lidem?

Přijďte příští rok na Světový den mládeže do Kolína. Mohl jsem u toho být už pětkrát. Tam vždy cítíme, co dělá našeho papeže: všechny rasy, všechny národy, všechny barvy kůže se kolem něho shromažďují a radují se z jeho slov. Je to obdivuhodné, jak jdou mladí za tímto starým člověkem, který neumí zpívat, nevypadá dobře, nehraje na kytaru..., chodí o holi, je starý, shrbený. Mládež cítí, že jeho slova mají v sobě život věčný. Mládež cítí velice přesně, co je pravé slovo a co je povrchní a neuspokojuje, co je plnohodnotná strava, která skutečně nasycuje. Jsem přesvědčen, že v hloubi srdce by se každý chtěl stát svatý. Všichni hledají štěstí, pokoj, spokojenost. To jsou vnitřní potřeby člověka. Ale 99,9 % je hle-

dá na nesprávném místě, totiž tam, kde definitivně nejsou.

Co je pro tebe svatost? Jak je důležité vydat se na cestu svatosti?

Svatost je pro mě absolutní vnitřní vyrovnanost. Abych měl své slabosti pod kontrolou a nedal se od nich stáhnout na scestí. A když mě přemůžou, mohu jít ihned k svému Pánu – ve svátosti lásky – a říct: Prosim, odpusť mi! Tak cítím a zakouším hluboký vnitřní pokoj a naplnění. Cesta k tomu je kamenitá a dlouhá, pravděpodobně až do posledního dne života. Jít touto cestou, to je náš životní úkol.

Litoval jsi někdy svého rozhodnutí opustit cestu úspěchu, kariéry, peněz a žít pro Boha?

Ani vteřinu, ani vteřinu!

Ale tvé dřívější povolání ti přece působilo velké potěšení?

Vzdát se této cesty bylo pro mě prostě nepředstavitelné. Technický svět mě fascinoval, zcela jsem se mu oddal. Technika mě fascinuje ještě dnes. Množství výrobků, které vyrábíme a za které jsem byl také odpovědný, to byl můj svět. To duchovní stálo stranou a bylo pro mě nepředstavitelné, že bych se tomu mohl někdy věnovat.

Co je krásného na cestě, po které jdeš nyní?

Krásné je to, že mám tolik co do činění s lidmi. Dříve to byly stavební stroje; ty jsou důležité. Po deseti letech jdou do šrotu. Ale co uděláme s lidmi, to přesahuje do věčnosti. Jak rád bych všem sdělil, že věčnost je něco reálného. Přirozeně, tělo se na čas rozpadne, ale naše duše bude věčně u Boha. Když tomu věříme, začíná mít život zcela ji-

Hubert Liebherr

nou dimenzi, než když je slátán jen pozemsky a hmotně. Často mě to bolí, když vidím, kolik lidí se ztrácí v materiálních věcech a jak jsou zafixováni na to světské. To nám v našem nitru pranic nepřinese.

Co je Božím úkolem v našem světě, co je pro naši dobu zvláště důležité?

Mohu mluvit jen za sebe. Vidím svou úlohu v tom, abych dal svědectví o tom, co jsem mohl prožít: tolik milosti obdržet v tak krátkém čase. Výstup z mé firmy trval celkem dva roky, mnoho smluv se muselo přepsat atd. Snad to pomůže tomu či onomu. Kdo udělá jen jeden krok ve svých myšlenkách anebo ve svém životě víry, jistě se to vyplatí. To dělám rád, velice rád.

Co bys chtěl doporučit normálním věřícím jako základní pilíř pro život s Bohem?

Myslím, že zde není nějaké generální pravidlo. Bůh má jistě pro každého zvláštní cestu. První povolání pro každého je prožívat svůj všední den. Většina povolání je jistě v rodině. Je nemnoho těch, které volá jinam, např. ke kněžskému životu. Nejdůležitější je pravidelná modlitba. Když s Bohem nemluví, co od něho chci? Modlitba je rozhovor s naším Stvořitelem. Mnozí se na něho obracejí, až když se jim zle vede. Pravidelná modlitba zajišťuje jistě jiný přístup k Bohu. Můžeme ve všední den vyslovit krátce mnoho střelných modliteb, a pak se naučíme mu také naslouchat; pak se mu naučíme

Hold Panně Marii v zemi velkého Buddha

důvěřovat; pak se naučíme cítit, že je s námi po celý den. To je to první. Druhé je pravidelné náboženské vzdělávání v biblickém kroužku, rozhovory s duchovně zkušenými, poznání bohatství a širě vlastní víry.

Co pro tebe osobně znamená Církev?

Každé náboženství má nějakou hodnotu. Základní rozdíl je v tom, že všechna ostatní náboženství si vymysleli lidé. Pán řekl Petrovi: „Ty jsi skála a na té skále postavím svou Církev.“ Proto katolická církev je Církví Ježíše Krista. Přirozeně, v průběhu staletí udělala Církev řadu věcí špatně a vytvořila si hrozný obraz. Ale kdo nikdy nedělá chyby? Také Pán povolal za prvního papeže člověka, který ho nejdříve třikrát zapřel. Tím nám Pán říká: Připouštím papeže, kteří dělají chyby. A přesto je to moje Církev a já ji vedu. Nehledám si pro ni dokonalé lidi. Myslíme-li to s Pánem vážně, máme jen jednu cestu: v katolické církvi a s ní.

Už jsi dříve naznačil, co pro tebe znamená papež...

Tehdy v roce '68, kdy jsem ještě nebyl křesťan, chtěl jsem papeže přitáhnout k sobě, abych nemusel poslouchat špatné svědomí, dnes vím, že se na něho můžeme spolehnout, aby nás vedl. To je jeho úkol a on ho plní velkoryse s velkou bravurou, klade stále prst na rány doby a vymezuje nám hranice, co je morálně přípustné a co ne. Dnes jsem mu vděčný za to, že nám ukazuje pravou svobodu, která nespočívá v tom, že si můžeme dělat, co chceme, nýbrž to, co dělat máme. Propaguje pravou svobodu. To nikdo jiný na světě nedělá. V naší době je mnoho duchovní temnoty a je propagován duch materialismu. To, co se nám namlouvá, to nám prý má zajistit štěstí. Ale pravý vnitřní pokoj může dát jen Pán. Pro mě je papež mimořádný člověk. Jde jasně svou cestou a nedá se ovlivňovat: od

8. prosince roku uplyne 150 let ode dne, kdy papež Pius IX, slavnostně prohlásil nauku o neposkvrněném Mariině početí za dogma katolické církve. Při příležitosti tohoto jubilea jsem byl pozván vedením katolické univerzity v thajském Bangkoku, abych formou speciální přednášky v červencovém měsíci nastínil historický vývoj tohoto článku víry zejména v souvislosti s naukou o Mariině nanebevzetí, kterémužto mariánskému dogmatu je v Bangkoku zasvěcena jak celá univerzita (Assumption University), tak i místní katolická katedrála. Thajské království (do r. 1939 nazývané Siamem) je ovšem zemí, kde 95 % obyvatelstva vyznává buddhismus. Tomu odpovídá i složení posluchačů katolické univerzity, která je proto spíše než konfesionálně zaměřena pouze multikulturálně a pluralisticky. Toto zaměření se projevuje i v odborném filosoficko-náboženském časopise „Prajňā Vihāra“ (chrám moudrosti), touto univerzitou vydávaném. Tato univerzita nemá ani teologickou fakultu. Kandidáti katolického kněžství jsou odborně i formačně připravováni v církevním semináři (Lux Mundi Seminary). Mariologický přednáškový večer, kterého se v hojném počtu zúčastnili sezvaní pedagogové a posluchači převážně z řad buddhistů a muslimů, se konal na půdě filosofické fakulty. Jak jsem mohl zjistit během přednášky a zejména v následující velice živé diskusi, nečiní nějaké zvláštní potíže zájemcům z mimokřesťanského prostředí ani tak sama

žádné instituce se nedá koupit, ani od médií, ani od ducha času. Stále má na zřeteli plnou důstojnost člověka a té se zastává v plné lásce. Říká, kam musíme směřovat, a to v dnešní době náležavě potřebujeme.

Co je pro tebe největší ranou současné společnosti?

Za největší ránu této společnosti pokládám, že si osobuje

panenská Bohorodička a její privilegia jako spíše okolnost, že se nějaká pozemská náboženská komunita (v daném případě katolická církev) odvažuje s definitivní platností rozhodovat o nadsmys-

lových skutečnostech. Obtíže dále v tomto mezináboženském mariologickém dialogu vznikají též z toho, že katolická teologie nepřipouští u nadpozemské existence Panny Marie a ostatních svatých nebešťanů úplné ztotožnění těchto stvořených bytostí se samým Bohem, ale pouze jejich účast na božském životě.

Ačkoliv katolická církev tvoří v Thajsku pouhých 0,4 %, není nijak bezvýznamným společenstvím. Skládá se administrativně z 10 diecézí, bangkokský arcibiskup Michai Kitbunchu má hodnost kardinála. Zájmy Svatého stolce zastupuje papežský nunciatus. Církev sice nepobírá od státu žádnou finanční podporu, přesto je však ekonomicky dobře zajištěna z vlastních prostředků. Kromě dvou škol univerzitního typu zabezpečuje církev v Thajsku provoz mnoha vlastních škol dalších typů a stupňů. Vydává také svůj týdeník „U-Dom-San“ (plnost zvěsti).

Během svého zhruba třítydenního pobytu jsem měl možnost pozorovat i život thajské buddhistické většiny. V zemi, která

je konstituční monarchií, vládne již několik desítek let král Bhumibol, jenž se těší všeobecné úctě i oblibě a mezi prostým lidem požívá téměř božského kultu. Tento svým přesvědčením veskrze buddhistický král se aktivně účastní všech významnějších tradičních ceremonií, jako je například oficiální zahajování každého ze tří ročních období (letního, deštného a zimního), kdy král osobně převléká do příslušného kostýmu smaragdovou, relativně malou sošku Buddha, nacházející se ve svatyni Wat Prakeo královského paláce v Bangkoku. Jinak však vnitřním prostorům buddhistických svatyní, rozestých po celém Thajsku, vévodí většinou pozlacená socha Buddha v mimořádné velikosti a v různých symbolických polohách. Tak např. socha ležícího Buddha v bangkokském chrámě Wat Pho měří 46 m. Socha tzv. Velikého Buddha, umístěná pod širým nebem na ostrově Koh Samui, je viditelná z dálky mnoha kilometrů. Mezi zástupy povinně bosých poutníků jsem se na těchto posvátných buddhistických místech nacházel i já. Avšak ve svém mitru jsem se na rozdíl od ostatních neobracel modlitbami k zemřelému knížeti Gautama Siddhārtha, později zbožštěnému do podoby Buddha, ale k té, která je živou a skutečnou Královnou nebes i země, s úmyslem, aby touto lidu vyprosila objektivně nadpřirozené světlo.

Prof. Dr. Václav Wolf, Ústav dějin Univerzity Karlovy v Praze

me právo rozhodovat o životě druhých lidí. Jen v Německu je ročně utraceno na 150 000 lidí. Je to výraz naší naprosto duševní prázdnoty, když diskutujeme o tom, zda lidský život začíná početím, nebo později. Nedělejme nic a člověk za devět měsíců spatří světlo světa. Naléhavě bych chtěl říct rodičům, kteří utratili své dítě, aby prosili Boha za odpuštění a dali svému dítě-

ti nějaké jméno. Jinak nebudou moci přijít do nebe.

Myslíš tedy, že to je ta největší válka, která sužuje náš svět?

To je největší rána naší společnosti. V Písmu svatém je místo, které říká: Jak člověk seje, tak bude sklízet. Nejposledněji si uvědomuji dvě věci: V sedmdesátých

Pokračování na str. 15

PAPEŽ PIUS XII. (27)

„S Crusiem,“ informoval hostitel dále a mnul si oči, zanícené dlouhou noční prací, „s Crusiem se to má takto. Jeho a Maganovu úsilí je třeba poděkovat, že jsme ve věci míru postoupili konečně o krok dál. Dokonce o rozhodující krok, jak bych chtěl věřit. Magano vypátral italský okruh v Miláně, který udržuje přes Švýcarsko osobní kontakty s Anglií.“

Retzwill upřesnil:

„U těchto Italů se jedná o skryté nepřátele diktatury, jejichž středem je jeden hospodářský pracovník, který se objevoval pod označením B. P. Pro nás je jisté, že B. P., jak je nazýván, nasazuje všechny síly, aby zabezpečil Itálii mír.“

Přítomný důvěrník kurie to potvrdil. Poznámka „Itálii zajistit mír“ neudivila žádného z přítomných, neboť Itálie dokonce ještě ani v tomto okamžiku nevstoupila do války svého partnera z Osy. Všem bylo známo: Mussolini je nemocný muž. Odborníkům to prozrazovaly diktátorovy stále k prudkým gestům připravené tygří pohyby, jeho vzorné otcovské chování v kruhu rodiny, stejně jako jeho zvláštní věrnost svým přítelkyním, jeho maurský původ, který se dá etymologicky odvodit také ze jména Mussolini, což znamená něco jako „muž z Mussolu“.

Ale tehdy měl duce ještě navíc nemocné s ledviny. Aby skryl úbytek svých svěžích sil, nebyl by se bál dokonce podílet na slávě vojenských úspěchů Hitlera. Neboť kdyby Němci dosáhli brzy úspěchu proti starým mocnostem – Francii a Anglii, byla by psychologicky odůvodněná reakce nemocného diktátora, aby si teď také on co nejrychleji vnutil vstup Itálie do války.

Retzwill pokračoval: „Pravděpodobně je možné zhroucení italského hospodářství a panu B. P. se protiví myšlenka na nějakou válku z obavy před zniče-

ním průmyslových podniků. Ale jeho motivy pro nás mohou být nepodstatné. Skutečností zůstává, že B. P. je odvážný, je energický a chce mír. Rozhodující je pro nás především jedno: významné osoby v Anglii mu důvěřují. Nedávno ho navštívil jeden anglický zprostředkovatel. Oznamoval mu, že nejméně dva z nejvýznamnějších členů vlády jsou názoru, že se mír dá také ještě teď zachránit diplomatickou cestou. Mají obavy, tak jako podobně smýšlející v Itálii, Francii, ba dokonce v Německu, že by mohlo být následkem války zdecimováno evropské obyvatelstvo, že by dokonce mohla být vyhlazena civilizace Evropy. Kromě toho se konzervativci v Anglii obávají nebezpečných zlomů v sociální oblasti. Angličané si na této nepřímé cestě přes B. P. přejí vědět, zda jsou Němci ještě v poslední hodině ochotni vyjednat. Žádali B. P., aby zjistil, zda by se přes německé velvyslanectví v Římě, které by mohlo být ovlivněno italskou zdrženlivostí vůči Hitlerovým válečným úmyslům, což by se zase dalo vysvětlit tlakem Vatikánu, mohl uskutečnit sondovací tajný rozhovor s Berlínem. A zde,“ informoval Retzwill dále, „se zapojil Crusius. Stačilo mu, že Magano pro B. P. zajistil významné postavení. Obrátil se ihned na velvyslanckého radu u pana von Mackensena – svobodného pána von Plessen.“

Retzwill vysvětlil: „Plessen je přítelem minulého velvyslance v Římě, liberálního, velmi zodpovědného politika Ulricha von Hassell. Stejně jako Hassell, jehož odvalu a rozhodnost jsme bohužel ve vile Wolkonského,

budově německého velvyslanectví a Quirinalu, ztratili jeho odvoláním, chce Plessen mír a nenávidí diktaturu.“

„Plessen,“ bylo Retzwillovi namítáno, „je pozorován. Nacisté mu nedůvěřují. Také je zajatcem vily. Velvyslanec von Mackensen je chráněncem Ribbentropa. Možná Plessen ani nenašel příležitost informovat svého velvyslance o anglické předvidavosti... – doufejme.“ Žádný z čekajících nechtěl počítat s tím, že by Mackensen mohl poslední nabídnutou příležitost odmítnout. Neukázalo se anglické vyhlášení války Německu jako odpověď na vpád do Polska a jako vážné varování demokracií Hitlerovi: až potud a dál ne?

V tom okamžiku se ozvalo u dveří bytu zvonění: „Konečně,“ zašeptal Retzwill. Znělo to sklíčeně. Také ostatní přítomné přepadla náhlá stísněnost.

Crusius vstoupil do pokoje. Všichni ho napjatě pozorovali. Sklonil hlavu. Vypadal unaveně. Jeho oči měly uštvany a současně úzkostlivý a smutný výraz. Nebylo už zapotřebí žádného dalšího vysvětlování, aby poznali: spojení bylo zprerušeno. „Tedy ne,“ řekl Retzwill tlumeně. „Ne,“ ozval se jako ozvěna Crusius a posadil se. Vsedě pak stiskl konečky prstů k sobě a pokoušel se ovládnout. Dařilo se mu to jen stěží. Přítomní od něj odvrátili pohled, jako by se styděli vidět na Cruisově obličej výraz čiré rezignace a neskrývané beznaděje.

Byl to Magano, kdo opět nejdříve našel řeč. „Tak povídejte přece,“ nutil Crusia k vysvětlení. Crusius se pokusil zapálit si cigaretu. Zápalka mu zhasla v ruce. „Povídat?“ V jeho hlasu byl lánaný, téměř hysterický podtón. „Co se tady dá povídat? Víte už přece, že je se vším konec, že bylo zase jednou všechno zbytečné.“

Zjevně musel svůj mozek nutit k tomu, aby si vzpomněl, co všechno právě před chvílí prožil. „Ano, co se tedy vlastně stalo? Všechno proběhlo lehce, tak rychle, dokonce téměř nenápadně. Ani krev netekla. Tedy: Plessena jsem vyhledal už včera večer. I když měl přirozeně on sám pochybnosti o netaktosti jednání, byl ihned připraven informovat velvyslance o nabídce z Milána. Považoval to za svou národní, ba dokonce evropskou povinnost. Plessen se odebral dnes ráno k panu von Mackensen. Ten ho nenechal ani domluvit. ‚Doba není zralá pro vyjednávání,‘ řekl. ‚O tak pošetilem požadavku,‘ dodal, ‚by se nedalo v Berlíně ani informovat.‘ Pak se obrátil k Plessenovi zády se slovy: ‚Mám teď důležitější záležitosti na práci. Na shledanou.‘“

„A to bylo vše?“

„Ne, ještě něco: Když jsem opouštěl vilu Wolkonského, abych se vydal na cestu sem k vám, potkal jsem v parku vily velvyslance. Stříhal keře růží. Okolo něj byli pestří pávi paní velvyslancové. Víte, paní von Mackensen miluje pávy. Velvyslanec mě klidně pozdravil. Tato jeho mírnost na mě působila jako varování. Přecházel jsem vozový park. Ze svého auta právě vystoupil Eugen Dollmann.“

„Dollmann?“ zvolal Magano. „Standartenführer, státní špic!“

Eugen Dollmann, který působil uvolněně a zdvořile, ukazoval navenek obratnost a přítelivost společenského člověka. Napsal kdysi doktorskou práci o umění renesančních zahrad v Itálii. Při jedné Hitlerově návštěvě Itálie fungoval jako jeho tlumočník. Přitom si ho všiml Himmler a udělal ho vedoucím osobní zpravodajské služby říšského velitele SS pro Itálii.

„Dollmann se za mnou obrátil,“ líčil Crusius, „a vyslal za mnou zpod očních víček dlouhý, nedůvěřivý pohled.“

(Pokračování)

Bazilika – Staré Brno, Mendlovo nám.: V neděli 29. 8. 2004 si připomeneme 1650 let od narození sv. Augustina, duchovního otce všech řeholníků augustiniánů. Pontifikální mši svatou v 18.30 hod. bude celebrovat augustiniánský opat Lukáš Evžen Martinec.

SLOUP V MORAVSKÉM KRASU

17.–19. 9. 2004 TRIDUUM KE SVÁTKU P. MARIE BOLESTNÉ

Pátek 17. 9.: Příjezd a prezentace účastníků ● 18.00 hod. mše svatá v poutním kostele P. M. Bolestné, světelný průvod na hřbitov, krátký meditační koncert a pobožnost.

Sobota 18. 9.: Seminární den (určeno pro veřejnost) ● 9.00–16.00 hod. referáty na témata: „P. M. Bolestná na prahu třetího milénia“, „Křesťanství na staveništi Evropy“; po obědě: „Poutní místa – duchovní a kulturní centra“, „Význam poutních míst v nově se tvořící EU“ ● 17.30 hod. sedmibolestný růženec, pobožnost k Bolestné P. Marii ● 18.00 hod. přípravná mše svatá.

Neděle 19. 9.: 8.00 hod. – ranní mše svatá ● 10.30 hod. – slavná mše svatá (P. Marian Rudolf Kosík OPraem., novoríšský opat) ● 14.00 hod. – pobožnost Via Matris – Cesta utrpení P. Marie, sv. požehnaní, přijetí nových členů Bratrstva P. M. Bolestné s černým škapulířem ● 18.00 hod. závěrečná mše svatá.

Přihlášky a informace: Ing. Eva Balíková, 675 41 Nové Syrovce 157, tel./fax: 568 453 015, mobil: 728 272 760, e-mail: balikova@seznam.cz.

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 – Dejvicích, Proboštská 3, zvou mladé lidi ve věku od 16 do 30 let v sobotu 4. 9. 2004 od 9 do 17 hod. k zamyšlení nad tématem *Přijmout sebe sama*. Přihlášky a informace do konce srpna u sestry Michaely, tel. 224 322 421.

Pouť k Černé Loretánské Madoně – 5. 9. 2004: 7.00 a 8.00 hod. – mše svatá v kostele sv. Václava ● 9.30 hod. – krojovaný poutní průvod se sochou Černé Madony z kostela sv. Václava na Svatý Kopeček u Mikulova ● 10.30 hod. – hlavní poutní mše svatá na návrší Sv. Kopečku a svátostné požehnaní (P. Stanislav Krátký, mikulovský probošt) ● 13.30 hod. – mariánská pobožnost a Te Deum v kostele sv. Václava.

VIKARIÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V LUŽI 18.–19. ZÁŘÍ 2004

MOTTO: „Jak získat své životní štěstí?“

Program: SOBOTA – dopolední program v kostele P. Marie Pomocnice křesťanů v Luži ● 9.00 hod. – zahájení, slovo na den (P. Josef Hubálek), scénka (spolčo z Chrásti), katecheze (P. Jiří Heblt), písně (Kůrovci), informace ● **odpoledne** – tematické skupinky (s knězem, růžencová, sportovní, lasování, rukodělny, procházka...), adorace, svátost smíření ● 15.30 hod. mše svatá v kostele na Chlumku ● 19.00 hod. večerní program s hostem ZBIGNIEWEM CZENDLIKEM.

NEDELE: 10.00 hod. mše svatá v kostele P. Marie na Chlumku – oficiální ukončení.

Možný příjezd už v pátek 17. 9. – ubytování zajištěno – sraz na faře v Luži 19.30 hod. ● 20.00 hod. volejbal v režii lužské mládeže.

Rozhovor s bývalým milionářem –

pokračování ze str. 13

letech jsme udělali potratové zákony a již za pár let se objevili první sebevražední atentátníci. Obyčejně mají výbušniny na břichu. Když jsem četl v nějakých novinách slovo „břicho“, myslel jsem vždy na člověka, který se zdržuje v mateřském lůně, a přesně odtud se nyní vrací smrt. Tu jsem poznal přímou souvislost, protože to je duchovní rozepře, kterou můžeme vyhrát jen na duchovní rovině. Jak říká Svatý otec: Celá tato debata o eutanazii je jen začátek. V Holandsku se již mnozí nesvěřují domácím nemocnicím. V pohraničních oblastech s Holandskem jsou v Německu nemocnice přeplněné starými Holanďany. U nás to přijde také, jestli to tak půjde dál s pyramidou starých občanů. Svatý otec říká, že jsme dali prostor kultuře smrti, a to už se nám vrací zpět. Tuto kulturu smrti musíme porazit kulturou života – lidskou důstojností člověka od početí až do přirozené smrti. Pak skončí také sebevražedné atentáty.

Jaká je tvoje vize příštích let tvého života?

To nevím. Stačí, že to ví Pán. Moje velká prosba k němu je, abych se ještě dožil triumfu Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 22. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,18–21

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Žid 12,5–7.11–13

Ev.: Lk 13,22–30

Čtvrtek 26. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 1,1–9

Ž 145(144),2–3.4–5.6–7

Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)

Ev.: Mt 24,42–51

Pondělí 23. 8. – nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: 2 Sol 1,1–5.11b–12

Ž 96(95),1–2a.2b–3.4–5

Odp.: srv. 3 (*Výpravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)

Ev.: Mt 23,13–22

Pátek 27. 8. – památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Kor 1,17–25

Ž 33(32),1–2.4–5.10–11

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

Ev.: Mt 25,1–13

Úterý 24. 8. – svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b–14

Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18

Odp.: srov.12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45–51

Sobota 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 1 Kor 1,26–31

Ž 33(32),12–13.18–19.20–21

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 25,14–30

Středa 25. 8. – nez. pam. sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristiána nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského

1. čt.: 2 Sol 3,6–10.16–18

Ž 128(127),1–2.4–5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,27–32

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 22. 8.	PO 23. 8.	ÚT 24. 8.	ST 25. 8.	ČT 26. 8.	PÁ 27. 8.	SO 28. 8.
Antifona	812	826	1673	857	873	1768	1734
Žalm	783	783	786	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	1481	857	873	1769	1734
Antifony	813	828	1674	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	1674	861	877	1770	1735
Antifona k Zach. kantiku	712	831	1675	1482	877	1485	1486
Prosby	817	831	1675	861	878	1771	1724
Záv. modlitba	712	1480	1482	1483	878	1485	1486
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	792	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	1676	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	1482	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	1677	867	883	1774
Antifony	808	822	838	1678	868	884	900
Žalmy	808	823	838	1678	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	1680	871	887	1777
Ant. ke kant. P. M.	711	712	840	1681	1483	887	1485
Prosby	811	826	841	1681	872	888	1778
Záv. modlitba	712	712	1480	1482	1483	888	1485
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KARMEĽITÁNSKÝ KALENDÁŘ 2005

Tradiční kalendář se čtením pro poučení i zábavu s černobílými fotografiemi a ilustracemi.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., A5, 144 stran, 49 Kč*

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM

Kalendář přibližuje Boží slovo tak, jak je církev užívá během liturgického roku. Vedle církevního a světského kalendária je zde přehled liturgických čtení na každý den, příslušné liturgické barvy a responsoria žalmů. Na každý týden je také vybrán jeden verš z evangelia nebo z nedělní liturgie. Liturgickým rokem provází rovněž vybrané modlitby s tematickými obrázky. Obal diáře je ve dvou variantách – imitace kůže a plastový.

*Paulínky, brož., 146x80 mm,
imitace kůže – 75 Kč, plastový obal – 68 Kč*

Vera Schauber – Michael Schindler –

Martina Špinková:

MŮJ STÁLÝ KALENDÁŘ SE SVATÝMI

Týdenní nástěnný kalendář s životními příběhy vybraných světců. Vhodný především pro děti, ale i pro dospělé.

Doron, A4, 169 Kč

MOJE PEXESO SE SVATÝMI

72 kartiček s 36 barevnými obrázky světců. Je přiložen letáček s návodem ke hře a se stručnou charakteristikou jednotlivých svatých a s datem jejich svátku.

Doron, 169 Kč

OMLOUVÁME SE čtenářům za neúplné znění modlitby v knize MUDr. Vodvářky **Křížová cesta nemocného rakovinou** na straně 92–93, vypadnutí 4. řádku způsobila technická chyba při sazbě.

*Pane, dej,
ať dokážu přežít těžké období chemoterapie
a podávání ozařování.
Zlo, představované rakovinou,
napadlo celý můj organismus, každou buňku.
Proto musí být každé místo v mém těle
podrobeno očištění od zla, od nádorových buněk.*

*Dej,
ať toto období ponížení, strachu a smrti těla
přežije můj duch
a jako zárodek nového života je připraven
k novému povolání a životu beze zla.*

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

(jako Litmanova, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.
světlo - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Víček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávame novinových zásielok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila